

Arrest

nr. 327 041 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DARESHOERI
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 1 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dienden een verzoek om internationale bescherming in op 23 september 2023.

1.2. Op 26 februari 2024 werden verzoekers afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Hun advocaat was daarbij telkens aanwezig.

1.3. Op 28 maart 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van P.G., R.D.C., verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas (CG [...])

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] november 1994 in Barquisimeto in de staat Lara. Uw vader heeft de Spaanse nationaliteit. U bent pogingen aan het ondernemen deze ook te verkrijgen. Toen u 18 jaar oud was verhuisde u met uw partner J. J. R. M. (CGVS: [...]) naar Caracas. Tussen 2016 en 2021 woonde u met hem in Ecuador. Op [...]september 2018 beviel u van een zoon genaamd A. S.. Op 29 januari 2021 keerde u met uw zoon terug naar Venezuela, dit omwille van de moeilijke leefomstandigheden in Ecuador door de pandemie, en woonde u in het huis van uw grootmoeder in de gemeente Iribarren. Uw partner bleef nog in Ecuador om wat geld te sparen. Uw grootmoeder is een aanhanger van de Verenigde Socialistische Partij van Venezuela (PSUV) en is overtuigd Chavistisch.

Rond 8 mei 2021 opende u een tattoo en manicure shop. Diezelfde dag kwam er een man langs die zei dat hij elke week geld zou komen innen en er gevolgen zouden zijn mocht u dat niet betalen. U betaalde 50 dollar. Vanaf dat moment kwam deze man, waarvan u vermoedt dat hij bij de colectivos hoort, wekelijks op vrijdag langs. Op 14 juni 2021 weigerde u te betalen en belde u de politie. Uiteindelijk vertrok de man. Hij bleef wel wekelijks langskomen. Uw partner keerde terug naar Venezuela op 27 juni 2021. Jullie besloten de shop vaker te sluiten in de hoop dat jullie minder moesten betalen. Twee maanden na de opening ontdekten de colectivos dat uw grootmoeder deel uitmaakte van de regering en hierdoor ook geld ontving. Ze vroegen hierna meer afpersgeld. Toen u dit weigerde, dreigden ze ermee uw zoon pijn te doen. Uw partner weigerde het afpersgeld te betalen, u betaalde gedurende een drietal maanden achter zijn rug. Om de afpersingen te ontwijken ontving u klanten bij u thuis, maar u merkte de aanwezigheid van de colectivos ook daar op. U werd ook telefonisch belaagd.

Op 15 december werd er kerst gevierd op de school van uw zoon. Toen jullie hem naar daar brachten merkten jullie dat twee personen in een camionette zich vlak achter jullie parkeerden. U bracht uw zoon naar binnen en bleef wachten aan de schoolpoort. De twee personen in de camionette bleven ook wachten. U denkt dat zij uw zoon wilden ontvoeren. Diezelfde maand nog besloten jullie de tattoo en manicure shop te sluiten en leefden jullie ondergedoken.

Uw partner verliet Venezuela als eerste op 11 juli 2022. U reisde samen met uw zoon legaal via Spanje naar België op 19 december 2022. U kwam hier aan op 26 december 2022. Op 23 februari 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u dat uw zoon of uzelf zal ontvoerd worden en jullie verder zullen worden afgeperst.

Ter staving van uw onderzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw geboorteakte, identiteitsdocumenten en foto's van uw grootmoeder C., identiteitsdocumenten van verschillende familieleden, documenten omtrent de erfenis van uw grootvader, foto's van u en uw gezin in de tattoo en manicure shop en foto's van uw auto, screenshots van pogingen tot afpersing, informatie omtrent uw oom J. C., een document in verband met de verkoop van uw camionette en informatie omtrent uw vlucht naar België. Uw partner legde nog zijn eigen paspoort en informatie over zijn vlucht voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In casu kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de afpersingen en gepoogde ontvoering van uw zoon door de colectivos. Er dient ten eerste gewezen te worden op verschillende incoherenties en bedenkingen betreffende het door u en J. J. (CGVS: [...]) beschreven relaas. Zo vertelde uw partner dat u sinds de opening van de tattoo en manicure shop in mei 2021 soms vreemde mensen rond de zaak zag, maar er niet meer dan dat gebeurde aangezien u daar niet zo veel tijd spendeerde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS [, d.d. [...]]26.02.2024 (verder NPO2), p.10). Toen uw partner zich op 27 juni

2021 terug in Venezuela vestigde – nadat hij wat langer in Ecuador was gebleven –, openden jullie de zaak pas echt. Toen kwamen er mensen vragen stellen en zeiden ze dat u extra huur moest betalen. Volgens uw partner dacht u initieel dat het om een grap ging (ibid.).

De verklaringen van uw partner verschillen erg met die van u. U vertelde namelijk dat u bij de opening van jullie tattoo en manicure shop, rond 8 mei 2021, werd benaderd door een grote man met een bedekt gezicht (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS [...], d.d. 26.02.2024 (verder NPO), p.12). Hij zei u dat hij elke week 50 dollar zou komen innen en er gevolgen zouden bestaan mocht u niet betalen (ibid.). U betaalde dit bedrag en sloot de shop aangezien u en uw familie erg geschrokken waren (NPO, p.13). De vaststelling dat jullie verklaringen omtrent de start van de afpersingen danig verschillen doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door jullie beschreven relaas.

Ook jullie verklaringen omtrent de betalingen van de afpersingen verschilden sterk. Zo verklaarde u dat jullie van mei tot december telkens hebben betaald (NPO, p.13). Gevraagd om te bevestigen dat u in die periode telkens 50 dollar per week betaalde, antwoordde u instemmend (ibid.). Wat later verklaarde u plots niet elke maand te hebben betaald en dat dit enkel was wanneer u in de shop was (NPO, p.15). Gevraagd hoelang u dan niet betaald hebt, antwoordde u te denken dat dit maar twee weken was (NPO, p.20). De vaststelling dat u initieel verklaarde van mei tot december telkens 50 dollar per week te hebben betaald, om dan later te verklaren dat u sommige weken niet betaalde doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Opvallend genoeg verklaarde uw partner dat jullie initieel **niet betaalden**. Hierna werden jullie bang en **betaalden jullie wel**. Nog wat later **stopten jullie met betalen** omdat jullie geen geld hadden (NPO2, p.10). Wanneer hier verdere vragen rond werden gesteld, verklaarde uw partner plots eerst **wel te hebben betaald**, in de maanden mei, juni en juli, en de daaropvolgende **vier maanden niet te hebben betaald** (NPO, p.12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde uw partner dan weer dat jullie de eerste maanden zeker niet betaald hebben (zie vragenlijst CGVS J. J. d.d. 25.10.2022, vraag 5). Er dient opgemerkt dat jullie verklaringen over het betalen van de afpersersom van zeer weinig consistentie getuigen.

Wanneer uw partner geconfronteerd werd met uw verklaring dat jullie slechts twee weken niet hadden betaald, antwoordde hij niet te weten of u misschien nog betaald hebt achter zijn rug (NPO2, p.13). Wat later werd u dan gevraagd of u dit ooit had gedaan, waarop u instemmend antwoordde (NPO, p.21). U verklaarde de afpersers zo'n drietal maanden te hebben betaald zonder medeweten van uw partner (ibid.). Er dient hierover opgemerkt dat J. verklaarde dat de afpersers op een bepaald moment meer geld vroegen aangezien jullie – u én uw partner dus – **de vorige maanden niet hadden betaald** (NPO2, p.12). Dat u dus maandenlang achter zijn rug hebt betaald kan niet geloofd worden. De vaststelling dat u en uw partner inconsistente verklaringen aflegde omtrent de afpersingen zet de geloofwaardigheid van jullie verklaringen sterk op de helling.

Daarenboven dient nog opgemerkt dat u en uw partner weinig consistent waren omtrent de vraag of de afperser nu wekelijks of maandelijks geld kwam innen. Zo verklaarde uw partner op de DVZ dat de colectivos **maandelijks** langskwamen (zie vragenlijst CGVS J. J. d.d. 25.10.2022, vraag 5). U zei tijdens uw interview op de DVZ dan weer dat de colectivos in het algemeen wekelijks of maandelijks een bepaald bedrag vroegen, maar het in jullie geval om een wekelijkse bijdrage van 50 dollar ging (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer uw partner, nadat hij op het CGVS aangaf dat het om een wekelijks bedrag ging, met zijn verklaring op de DVZ geconfronteerd werd, verwees hij naar een foute vertaling en voegde hij toe dat aangezien ze wekelijks kwamen, ze natuurlijk ook maandelijks langskwamen (NPO2, p.15). Deze uitleg kan niet worden geaccepteerd. Uw partner had namelijk in het begin van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat zijn verklaringen omtrent de redenen van vertrek overeenkwamen met wat hij zelf had gezegd (NPO2, p.3). Hij slaagt er dus niet in deze vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Ook tijdens het interview op het CGVS bleef er verwarring omtrent de frequentie van de betalingen ontstaan. Zo verklaarde u dat er **wekelijks** om 50 dollar werd gevraagd (NPO, p.12). Wat later vertelde u plots dat de afperser was langskgekomen en om de **maandelijkse** bijdrage had gevraagd (NPO, p.14). Gewezen op uw tegenstrijdige verklaring, zei u dat hij op dat moment vroeg naar het bedrag voor de hele maand omdat u toen een hele dag had gewerkt (ibid.). Deze uitleg kan niet worden geaccepteerd aangezien u kort hierna verklaarde dat de afperser zei van plan te zijn de **maandelijkse** bijdrage te verhogen (ibid.). Ook dient opgemerkt dat iets later, wanneer u werd gevraagd of u tot december 2021 had betaald, u zei niet **elke maand** te hebben betaald (NPO, p.15). Ook uw partners verklaringen hierover bleken weinig consistent. Zo verklaarde hij dat jullie in het begin wel hadden betaald, maar dat als men een eerste keer niet betaalt, ze de volgende **maand** terugkomen en om meer geld vragen (NPO2, p.13). Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw partner omtrent de afpersingen.

Verder kunnen er vraagtekens gezet worden bij uw verklaringen omtrent uw grootmoeder en haar rol binnen het door u beschreven relaas. Zo verklaarde u dat de colectivos zo'n twee maanden na de opening van uw shop te weten waren gekomen dat u de kleindochter van uw grootmoeder bent en zij hierdoor meer geld vroegen (NPO, p.14). U legde uit dat dit kwam omdat uw grootmoeder deel is van het burgerleger van de regering en zij ook geld hiervoor kreeg om bepaalde gunsten uit te voeren (ibid.). Het is ten eerste opvallend dat de colectivos pas twee maanden na de opening te weten zijn gekomen dat u de kleindochter bent van C., aangezien ze aanwezig was op de opening (NPO, p.13). Hiermee geconfronteerd, zei u dat veel mensen haar gezicht niet herkennen en enkel haar naam. U voegde nog toe dat ze er vaak anders uit ziet (NPO, p.14). Deze uitleg kan niet worden geaccepteerd. U verklaarde namelijk zelf dat uw grootmoeder een belangrijke rol speelde binnen de partij (NPO, p.7). Ook zei u dat de colectivos een grote invloed hadden op de wijk (NPO, p.13). Dat zij dus niet doorhadden dat u de kleindochter van uw grootmoeder bent is moeilijk te geloven, zeker gezien het feit dat u met haar in hetzelfde huis woonde (NPO, p.5). Het is ten tweede weinig logisch dat de colectivos, een groep met banden met de overheid, iemand ernstiger gaan bedreigen en meer geld gaan vragen net omdat ze familie is van iemand gelinkt aan de overheid. Daarenboven dient nog opgemerkt dat uw partner hierover niets heeft verteld. Volgens zijn versie van de feiten werden de bedreigingen ernstiger omdat jullie het vorige bedrag niet betaald hadden (NPO2, p.13). Hij rept met geen woord over de ontdekking van de colectivos over uw familieband en de hiermee gepaarde gevolgen. De bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw partner omtrent de afpersingen.

Daarenboven kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de aanpak van de colectivos. Zo is het zeer opvallend dat er klaarblijkelijk geen ruimte voor onderhandeling was. Hiernaar gevraagd, zei u dat u wel probeerde te onderhandelen en u tegen de persoon die telkens het geld kwam innen zei dat jullie shop niet altijd open was en er weinig inkomsten waren (NPO, p.15). Gevraagd hoe de afperser hierop reageerde aangezien het wel legitieme argumenten zijn en het voor hen ook voordeliger is mocht u kunnen openblijven, antwoordde u dat dit inderdaad klopt, maar dat ze van u verwachtten dat u zou betalen met het geld dat u van uw grootmoeder kreeg (ibid.). Gevraagd of u dan tegen hen hebt uitgelegd dat u van uw grootmoeder niets ontving of u gevraagd hebt aan uw grootmoeder of zij dit aan hen kon uitleggen, zei u dat u dit wel hebt gedaan, maar hij dat niet wilde begrijpen en bleef zeggen dat u hem geld moest geven (ibid.). Wanneer u dan later werd gevraagd hoe uw grootmoeder reageerde op het feit dat jullie het land gingen verlaten, zei u dat ze dat een goed idee vond (NPO, p.18). Gevraagd waarom ze zo reageerde en of er een reden is waarom ze haar banden met de overheid niet heeft gebruikt om jullie te beschermen, antwoordde u dat ze dat niet kon (ibid.). Gevraagd waarom niet, zei u dat dit volledig buiten haar controle ligt en ze iemand boven heeft die haar bevelen geeft (ibid.). Dat u aan de ene kant verklaart dat uw grootmoeder een leidster is binnen de PSUV en kadetten onder haar heeft en bovendien een belangrijke rol speelt binnen marsen en betogingen, maar dan aan de andere kant verklaart dat zij niet eens de macht heeft om met de lokale colectivos te gaan praten om te onderhandelen is geenszins geloofwaardig (NPO, p.7).

De verklaringen van uw partner hierover bleken ook weinig overtuigend. Hij zei dat jullie beslisten niet meer te betalen en ze hierna naar jullie waren gekomen en hadden gezegd dat aangezien jullie niet hadden betaald, ze nu het bedrag zouden verhogen (NPO2, p.12). Wanneer uw partner dan gevraagd werd of hij geprobeerd heeft te bemiddelen omtrent het te betalen bedrag of de termijn, zei hij van wel, maar voegde hij toe dat ze duidelijk lieten blijken dat er niet te onderhandelen met hen viel (ibid.). Geconfronteerd met de vaststelling dat het vreemd is dat de colectivos het bedrag wilden verhogen nadat jullie duidelijk maakten dat dit niet haalbaar was, antwoordde u dat jullie niet konden onderhandelen, maar ook niet konden betalen. U legde uit dat ze jullie bang maakten en zeiden dat jullie de gevolgen zouden moeten dragen mochten jullie niet betalen. Erna zagen jullie continu camionettes met mensen in rode kledij (ibid.). Er dient opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de colectivos jullie geen enkele ruimte voor onderhandeling gaven en ze jullie in feiten dwongen de shop te sluiten. Dit is namelijk niet in hun eigen belang. Men zou verwachten dat zij de voorkeur geven aan een constante inkomstenbron, al is die soms wat lager, dan aan een volledige stopzetting hiervan. De bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw partner omtrent de afpersing.

Bovendien waren de verklaringen van u en uw partner omtrent het gedrag van de colectivos weinig consistent. Zo vertelde u dat de colectivos tussen december 2021 en uw vertrek, zo'n jaar later, erg vaak telefoneerden en jullie ook volgden wanneer jullie het huis verlieten. Ook kwamen ze naar uw huis toen u daar klanten bediende (NPO, p.15, NPO, p.18 en NPO, p.19). Gevraagd of ze dan bij u thuis aanbelden, zei u dat ze wel bij het huis rondhingen, maar **nooit** aanbelden (NPO, p.18). Uw partner daarentegen verklaarde dat jullie vaak vreemde mensen rondom het huis zagen en ze **ook aan jullie deur dingen kwamen vragen** (NPO2, p.11). De vaststelling dat jullie verklaringen hierover (opnieuw) niet gelijk lopen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door jullie beschreven relaas.

Daarenboven dient opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van u en uw partner omtrent het doel en de slagkracht van de colectivos. Zo zei u dat de colectivos op 15 december 2021 uw zoon hebben proberen te ontvoeren aan de schoolpoort en ze hierna nog steeds van plan waren u of uw zoon te ontvoeren (NPO, p.17 en NPO, p.18). Ze volgden jullie continu en contacteerden jullie ook telefonisch om te zeggen dat ze geld wilden en wisten waar u was (NPO, p.15-16). Uw partner zei hierover dat er in de telefoongesprekken vaak werd gezegd dat jullie wel zelf wisten wat jullie zou overkomen mochten jullie niet betalen (NPO2, p.14). Het is opvallend dat jullie gedurende een jaar continu zijn gebeld, gevolgd en in de gaten zijn gehouden, maar dat er uiteindelijk niets is gebeurd. Ze spraken jullie zelfs nooit aan wanneer jullie naar buiten gingen (NPO, p.18 en NPO2, p.13). U zei hierover dat u zeker weet dat ze het goede moment aan het afwachten waren om u of uw zoon mee te nemen (NPO, p.18). Wanneer uw partner hierover bevraagd werd, vertelde hij dat ze misschien niets deden omdat hij altijd alleen naar buiten ging (NPO2, p.14). Gevraagd of u en uw zoon dan nooit naar buiten gingen, ook in de periode dat uw partner al naar België was gekomen, antwoordde hij dat u soms nog met uw ouders naar buiten ging, maar dat uw zoon zelf nog extreem weinig naar buiten ging (ibid.). Het is moeilijk te geloven dat er in het jaar tussen de sluiting van jullie shop en uw vertrek geen enkele opportuniteit was om u of uw zoon te ontvoeren. Verder is het ook niet aannemelijk dat de colectivos niets konden ondernemen louter omdat jullie veel binnenbleven. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat de politie linken had met de colectivos en het gebruikelijk was dat ze het opgehaalde geld met de politie deelden. Ook verklaarde u dat de colectivos een zeer grote invloed hadden op uw wijk (NPO, p.13). Dat zij zich dan moesten beperken tot holle bedreigingen omwille van hun beperkte slagkracht kan dan ook niet geloofd worden. De bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw partner omtrent de afpersing door de colectivos sterk op de helling.

Ten slotte dient opgemerkt dat u en uw partner zeer tegenstrijdige en inconsistente verklaringen hebben afgelegd omtrent de klachten die jullie hebben ingediend. Zo zei uw partner tijdens zijn interview bij de DVZ dat hij tweemaal klacht was gaan indienen bij het politiebureau (zie vragenlijst CGVS J. J. d.d. 25.10.2022, vraag 5). De eerste keer was in september 2021, zo'n vier maanden nadat jullie de shop openden. De tweede keer was volgens uw partner een maand voor zijn vertrek, wat uitkomt op juni 2022. U daarentegen verklaarde bij de DVZ de afpersingen nooit te zijn gaan aangeven en nooit klacht te hebben ingediend omdat het geen zin had. Wel zei u met een politieagent te hebben gesproken die u zei dat u machteloos stond. U hebt het dan zo gelaten (zie vragenlijst CGVS R. D. C. d.d. 11.05.2023, vraag 5). Tijdens uw interview op het CGVS zei u dan weer wel klacht te zijn gaan indienen. U zei hierover dat u op een maandag in december 2021 naar het politiekantoor in uw gemeente bent gegaan en u daar aan een commandant hebt verteld dat u bedreigd werd. De commandant bood aan om beveiliging te voorzien en iemand naar de shop te sturen om te zien wie jullie afperser was. Een week later bent u opnieuw naar het politiekantoor gegaan nadat u merkte dat ze geen actie ondernamen. Ze zeiden toen dat het land veranderd was en u er maar gewoon aan moest raken (NPO, p.16 en NPO, p.17). Deze verklaringen stroken niet met de verklaringen die u aflegde op de DVZ. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u op de DVZ duidelijk te hebben gezegd dat u wel verklaringen had afgelegd, maar dat deze niet werden opgeschreven (NPO, p.22), hetgeen onvoldoende verschooning is om de vastgestelde tegenstrijdigheden uit te klaren.

Daarenboven dient opgemerkt dat uw verklaringen niet overeenkomen met die van uw partner. Zo vertelde hij dat jullie na de eerste afpersing en in december 2021 klacht zijn gaan indienen. Verder zou hij ook nog eens alleen klacht hebben ingediend tussen juli en oktober (NPO2, p.17). Er dient opgemerkt dat dit niet overeenkomt met uw verklaring dat u tweemaal in december 2021 klacht bent gaan indienen (NPO, p.16 en NPO, p.17). Ook is dit tegenstrijdig met zijn eerdere verklaringen bij de DVZ, namelijk dat hij in september 2021 en juni 2022 klacht is gaan indienen. Wanneer u gevraagd werd of u die beide keren alleen klacht bent gaan indienen, antwoordde u instemmend (NPO, p.21). Gevraagd of u buiten die twee keer in december nog klacht bent gaan indienen, zei u van niet (ibid.). Wanneer u dan gevraagd werd of uw partner ooit alleen klacht is gaan indienen, antwoordde u stellig van niet en legde u uit dat u hem dit niet liet doen (ibid.). Geconfronteerd met de zeer tegenstrijdige verklaringen van uw partner, zei u dat jullie eigenlijk wel samen zijn gegaan, maar dat u hem niet mee naar binnen liet gaan (ibid.). Deze uitleg kan opnieuw niet worden geaccepteerd. Uw partner verklaarde namelijk dat **jullie** tweemaal klacht zijn gaan indienen en hij ook nog eens alleen klacht is gaan indienen (NPO2, p.17). Er dient geconcludeerd dat jullie verklaringen omtrent het indienen van klachten zeer tegenstrijdig en inconsistent waren. Dit zet de geloofwaardigheid van het door jullie beschreven relaas sterk op de helling.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt er geen geloof gehecht aan de verklaringen van u en uw partner omtrent de afpersing door de colectivos.

Wat betreft uw verklaring dat u vreest dat uw zoon zich bij terugkeer zal aansluiten bij een maffiabende om snel geld te verdienen of dat uw grootmoeder hem daarbij zal betrekken dient opgemerkt dat deze

beweringen louter speculatief en hypothetisch zijn en niet worden onderbouwd door enige concrete elementen (NPO, p.10). Dit belet dat uw beweringen als vaststaand worden beschouwd.

Aangaande uw verklaring dat uw zoon last heeft van aambeien en medische hulp nodig heeft en uw partner problemen heeft in verband met zijn ogen (NPO, p.22), dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Verder dient opgemerkt dat in de mate dat u verwijst naar de medische toestand van uw zoon en partner en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, het CGVS erop wijst dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of de medische problemen van uw zoon en/of uw partner aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte hebt u niet aannemelijk gemaakt een vrees bij terugkeer te koesteren omwille van de erfenis van uw grootvader. U verklaarde hierover dat uw grootvader een grote erfenis heeft nagelaten en dat uw ooms hierdoor een conflict hebben (NPO, p.10). Die erfenis zou meer afpersers, diefstallen en psychologisch misbruik hebben aangetrokken. U voegde hier nog aan toe dat al die problemen u en uw familie rechtsreeks hebben getroffen (ibid.). Gevraagd hoeveel geld u hebt geërd, zei u niets te hebben gekregen (NPO, p.11). Wanneer u dan gevraagd werd dit toe te lichten, zei u dat niemand zijn deel van de erfenis heeft gekregen omdat er een dispuut rond bestaat (ibid.). Gevraagd wat u dan normaal gezien zou moeten krijgen, zei u dat uw vader en oom een zaak op A. in Cabudare zouden erven om hun autogarage daar te openen (ibid.). Een vrees bij terugkeer louter omdat uw vader en oom een handelszaak zouden erven maakt u niet aannemelijk. Ook maakt u niet aannemelijk rechtsreeks te zijn getroffen door die erfeniskwestie.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u verklaarde dat uw oom J. C. P. R. Venezuela in 2014 heeft verlaten ten gevolge van afpersingen en bedreigingen nadat hij burgemeester werd (NPO, p.8). Er kwamen ook bedreigingen tegenover zijn kinderen (ibid.). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u hier ooit persoonlijke problemen door hebt gekend. Een vrees bij terugkeer omwille van de situatie van uw oom maakt u dus niet aannemelijk.

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u en uw partner niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebben.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw paspoort, uw geboorteakte, de identiteitsdocumenten van uw grootmoeder en verschillende andere identiteitsdocumenten van uw familieleden bevatten enkel jullie identiteitsgegevens, iets wat niet meteen betwist wordt. De foto's van uw grootmoeder waarin ze te zien is op activiteiten van de PSUV tonen louter haar betrokkenheid aan bij de PSUV, hetgeen evenmin betwist wordt. Wat betreft de documenten omtrent de erfenis van uw grootvader dient opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring dat u hierdoor een vrees bij terugkeer koestert (cf. supra). Ze hebben dan ook een zeer beperkte bewijswaarde.

Aangaande de foto's van u en uw gezin in jullie tattoo en manicure shop en de foto's van uw auto dient opgemerkt dat er niet meteen betwist wordt dat jullie gedurende acht maanden een shop hebben uitgebaat. Wel kan er geen geloof gehecht worden aan de problemen die hieruit vloeiden. Aan de screenshots van pogingen tot afpersingen kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Aangaande de documenten omtrent uw oom J. C. P. R., met name een screenshot van zijn Facebookprofiel en een screenshot van een zoekactie op het internet, dient opgemerkt dat deze documenten een zeer beperkte bewijswaarde hebben aangezien eenieder dit kan voorleggen. Verder maakte u niet aannemelijk hierdoor een vrees bij terugkeer te koesteren (cf. supra).

Wat betreft het document met het bedrag dat jullie kregen voor de verkoop van jullie camionette dient opgemerkt dat er niet in twijfel wordt getrokken dat jullie deze hebben verkocht om jullie reis naar België te bekostigen. Ten slotte dient opgemerkt dat het document met vluchtinformatie louter informatie bevat omtrent uw reis naar België, iets wat niet ter discussie staat in deze beslissing.

Verder legde uw partner nog zijn eigen paspoort en een document met vluchtinformatie voor. Wat betreft het paspoort dient opgemerkt dat deze louter identiteitsgegevens bevat, iets wat niet meteen ter discussie staat

in deze beslissing. Het document met vluchtinformatie bevat louter informatie omtrent zijn reis naar België, iets wat wederom niet meteen ter discussie staat in deze beslissing.

In verband met de e-mail die het CGVS op 5 maart 2024 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud van uw partner en u op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf (cgrs.be) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende

elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](#) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van R.M., J.J., verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas (CG [...])

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] december 1990 in het Hoofdstedelijk District Caracas. Toen u 18 jaar oud was hebt u een tijdje gewoond bij uw grootmoeder in Caracas. Hierna woonde u gedurende twee jaar bij uw tante in Barquisimeto. Hier leerde u R. D. C. P. G. kennen (CGVS: [...]). Toen zij 18 jaar oud was zijn jullie naar Caracas verhuisd. Tussen 2016 en 2021 woonde u in Quito, Ecuador samen met R.. Op [...]september 2018 kregen jullie een zoon genaamd A. S.. R. en uw zoon keerden terug naar Venezuela op 29 januari 2021 omwille van de moeilijke leefomstandigheden door de pandemie. Ze konden bij de grootmoeder van R. verblijven. Zij is een aanhanger van de Verenigde Socialistische Partij van Venezuela (PSUV) en is overtuigd Chavistisch. U bleef in Quito om nog wat geld te sparen.

Op 8 mei 2021 opende R. jullie tattoo en manicure shop. Ze werd kort hierna afgeperst door colectivos die een wekelijkse bijdrage van 50 dollar vroegen. Toen u terugkeerde naar Venezuela op 27 juni 2021 kwam u ook in contact met de afperser. Jullie betaalde het bedrag in de maanden mei, juni en juli. Verder probeerden jullie de shop minder vaak te openen in de hoop dat jullie dan minder moesten betalen. Hierna besloten jullie gedurende vier maanden niet meer te betalen. Vanaf dan werden de bedreigingen ernstiger. Jullie zagen mensen in het rood gekleed bij jullie thuis, bij de school van uw zoon en ook wanneer jullie naar buiten gingen.

In december 2021 besloten jullie de zaak te sluiten, nadat er mannen in een camionette jullie gevolgd waren tot de school van jullie zoon. Ze bleven daar ook wachten. U denkt dat ze hem wilden ontvoeren. Hierna bleven jullie veelal binnenshuis. U probeerde uw camionette te verkopen, wat lukte in april 2022. U kocht met dat geld een ticket naar België.

U verliet Venezuela legaal op 11 juli 2022 vanuit de luchthaven van Caracas. U vloog naar Turkije en verder naar Brussel. U kwam hier aan op 12 juni 2022 en diende op 2 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Uw partner en uw zoon kwamen aan in België op 26 december 2022. Uw ouders verhuisden ongeveer een jaar geleden naar Brazilië.

Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u dat uw zoon zal ontvoerd worden en u en uw partner verder zullen worden afgeperst.

Ter staving van uw onderzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, de geboorteakte en foto's van de grootmoeder van uw partner, screenshots van pogingen tot afpersingen, informatie omtrent de oom van uw partner, het bedrag van de verkoop van uw camionette, foto's van de tattoo en manicure shop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en uw verzoek om internationale bescherming volledig steunen op de motieven die door uw partner R. D. C. P. G. (CGVS: [...]) werden aangehaald. Inzake haar verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dan ook op. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

“ Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In casu kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de afpersingen en gepoogde ontvoering van uw zoon door de colectivos. Er dient ten eerste gewezen te worden op verschillende incoherenties en bedenkingen betreffende het door u en J. J. (CGVS: [...]) beschreven relaas. Zo vertelde uw partner dat u sinds de opening van de tattoo en manicure shop in mei 2021 soms vreemde mensen rond de zaak zag, maar er niet meer dan dat gebeurde aangezien u daar niet zo veel tijd spendeerde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS [...], d.d. 26.02.2024 (verder NPO2), p.10). Toen uw partner zich op 27 juni 2021 terug in Venezuela vestigde – nadat hij wat langer in Ecuador was gebleven –, openden jullie de zaak pas echt. Toen kwamen er mensen vragen stellen en zeiden ze dat u extra huur moest betalen. Volgens uw partner dacht u initieel dat het om een grap ging (ibid.).

De verklaringen van uw partner verschillen erg met die van u. U vertelde namelijk dat u bij de opening van jullie tattoo en manicure shop, rond 8 mei 2021, werd benaderd door een grote man met een bedekt gezicht (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 23/17788, d.d. 26.02.2024 (verder NPO), p.12). Hij zei u dat hij elke week 50 dollar zou komen innen en er gevolgen zouden bestaan mocht u niet betalen (ibid.). U betaalde dit bedrag en sloot de shop aangezien u en uw familie erg geschrokken waren (NPO, p.13). De vaststelling dat jullie verklaringen omtrent de start van de afpersingen danig verschillen doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door jullie beschreven relaas.

Ook jullie verklaringen omtrent de betalingen van de afpersingen verschilden sterk. Zo verklaarde u dat jullie van mei tot december telkens hebben betaald (NPO, p.13). Gevraagd om te bevestigen dat u in die periode telkens 50 dollar per week betaalde, antwoordde u instemmend (ibid.). Wat later verklaarde u plots niet elke maand te hebben betaald en dat dit enkel was wanneer u in de shop was (NPO, p.15). Gevraagd hoelang u dan niet betaald hebt, antwoordde u te denken dat dit maar twee weken was (NPO, p.20). De vaststelling dat u initieel verklaarde van mei tot december telkens 50 dollar per week te hebben betaald, om dan later te verklaren dat u sommige weken niet betaalde doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Opvallend genoeg verklaarde uw partner dat jullie initieel **niet betaalden**. Hierna werden jullie bang en **betaalden jullie wel**. Nog wat later **stopten jullie met betalen** omdat jullie geen geld hadden (NPO2, p.10). Wanneer hier verdere vragen rond werden gesteld, verklaarde uw partner plots eerst **wel te hebben betaald**, in de maanden mei, juni en juli, en de daaropvolgende **vier maanden niet te hebben betaald** (NPO, p.12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde uw partner dan weer dat jullie de eerste maanden zeker niet betaald hebben (zie vragenlijst CGVS J. J. d.d. 25.10.2022, vraag 5). Er dient opgemerkt dat jullie verklaringen over het betalen van de afpersersom van zeer weinig consistentie getuigen.

Wanneer uw partner geconfronteerd werd met uw verklaring dat jullie slechts twee weken niet hadden betaald, antwoordde hij niet te weten of u misschien nog betaald hebt achter zijn rug (NPO2, p.13). Wat later werd u dan gevraagd of u dit ooit had gedaan, waarop u instemmend antwoordde (NPO, p.21). U verklaarde de afpersers zo'n drietal maanden te hebben betaald zonder medeweten van uw partner (ibid.). Er dient hierover opgemerkt dat J. verklaarde dat de afpersers op een bepaald moment meer geld vroegen aangezien jullie – u én uw partner dus – **de vorige maanden niet hadden betaald** (NPO2, p.12). Dat u dus maandenlang achter zijn rug hebt betaald kan niet geloofd worden. De vaststelling dat u en uw partner inconsistente verklaringen aflegde omtrent de afpersingen zet de geloofwaardigheid van jullie verklaringen sterk op de helling.

Daarenboven dient nog opgemerkt dat u en uw partner weinig consistent waren omtrent de vraag of de afperser nu wekelijks of maandelijks geld kwam innen. Zo verklaarde uw partner op de DVZ dat de colectivos

maandelijks langskwamen (zie vragenlijst CGVS J. J. d.d. 25.10.2022, vraag 5). U zei tijdens uw interview op de DVZ dan weer dat de *colectivos* in het algemeen wekelijks of maandelijks een bepaald bedrag vroegen, maar het in jullie geval om een wekelijkse bijdrage van 50 dollar ging (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer uw partner, nadat hij op het CGVS aangaf dat het om een wekelijks bedrag ging, met zijn verklaring op de DVZ geconfronteerd werd, verwees hij naar een foute vertaling en voegde hij toe dat aangezien ze wekelijks kwamen, ze natuurlijk ook maandelijks langskwamen (NPO2, p.15). Deze uitleg kan niet worden geaccepteerd. Uw partner had namelijk in het begin van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat zijn verklaringen omtrent de redenen van vertrek overeenkwamen met wat hij zelf had gezegd (NPO2, p.3). Hij slaagt er dus niet in deze vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Ook tijdens het interview op het CGVS bleef er verwarring omtrent de frequentie van de betalingen ontstaan. Zo verklaarde u dat er **wekelijks** om 50 dollar werd gevraagd (NPO, p.12). Wat later vertelde u plots dat de afperser was langsgesproken en om de **maandelijkse** bijdrage had gevraagd (NPO, p.14). Gewezen op uw tegenstrijdige verklaring, zei u dat hij op dat moment vroeg naar het bedrag voor de hele maand omdat u toen een hele dag had gewerkt (ibid.). Deze uitleg kan niet worden geaccepteerd aangezien u kort hierna verklaarde dat de afperser zei van plan te zijn de **maandelijkse** bijdrage te verhogen (ibid.). Ook dient opgemerkt dat iets later, wanneer u werd gevraagd of u tot december 2021 had betaald, u zei niet **elke maand** te hebben betaald (NPO, p.15). Ook uw partners verklaringen hierover bleken weinig consistent. Zo verklaarde hij dat jullie in het begin wel hadden betaald, maar dat als men een eerste keer niet betaalt, ze de volgende **maand** terugkomen en om meer geld vragen (NPO2, p.13). Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw partner omtrent de afpersingen.

Verder kunnen er vraagtekens gezet worden bij uw verklaringen omtrent uw grootmoeder en haar rol binnen het door u beschreven relaas. Zo verklaarde u dat de *colectivos* zo'n twee maanden na de opening van uw shop te weten waren gekomen dat u de kleindochter van uw grootmoeder bent en zij hierdoor meer geld vroegen (NPO, p.14). U legde uit dat dit kwam omdat uw grootmoeder deel is van het burgerleger van de regering en zij ook geld hiervoor kreeg om bepaalde gunsten uit te voeren (ibid.). Het is ten eerste opvallend dat de *colectivos* pas twee maanden na de opening te weten zijn gekomen dat u de kleindochter bent van C., aangezien ze aanwezig was op de opening (NPO, p.13). Hiermee geconfronteerd, zei u dat veel mensen haar gezicht niet herkennen en enkel haar naam. U voegde nog toe dat ze er vaak anders uit ziet (NPO, p.14). Deze uitleg kan niet worden geaccepteerd. U verklaarde namelijk zelf dat uw grootmoeder een belangrijke rol speelde binnen de partij (NPO, p.7). Ook zei u dat de *colectivos* een grote invloed hadden op de wijk (NPO, p.13). Dat zij dus niet doorhadden dat u de kleindochter van uw grootmoeder bent is moeilijk te geloven, zeker gezien het feit dat u met haar in hetzelfde huis woonde (NPO, p.5). Het is ten tweede weinig logisch dat de *colectivos*, een groep met banden met de overheid, iemand ernstiger gaan bedreigen en meer geld gaan vragen net omdat ze familie is van iemand gelinkt aan de overheid. Daarenboven dient nog opgemerkt dat uw partner hierover niets heeft verteld. Volgens zijn versie van de feiten werden de bedreigingen ernstiger omdat jullie het vorige bedrag niet betaald hadden (NPO2, p.13). Hij rept met geen woord over de ontdekking van de *colectivos* over uw familieband en de hiermee gepaarde gevolgen. De bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw partner omtrent de afpersingen.

Daarenboven kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de aanpak van de *colectivos*. Zo is het zeer opvallend dat er klaarblijkelijk geen ruimte voor onderhandeling was. Hiernaar gevraagd, zei u dat u wel probeerde te onderhandelen en u tegen de persoon die telkens het geld kwam innen zei dat jullie shop niet altijd open was en er weinig inkomsten waren (NPO, p.15). Gevraagd hoe de afperser hierop reageerde aangezien het wel legitieme argumenten zijn en het voor hen ook voordeliger is mocht u kunnen openblijven, antwoordde u dat dit inderdaad klopt, maar dat ze van u verwachtten dat u zou betalen met het geld dat u van uw grootmoeder kreeg (ibid.). Gevraagd of u dan tegen hen hebt uitgelegd dat u van uw grootmoeder niets ontving of u gevraagd hebt aan uw grootmoeder of zij dit aan hen kon uitleggen, zei u dat u dit wel hebt gedaan, maar hij dat niet wilde begrijpen en bleef zeggen dat u hem geld moest geven (ibid.). Wanneer u dan later werd gevraagd hoe uw grootmoeder reageerde op het feit dat jullie het land gingen verlaten, zei u dat ze dat een goed idee vond (NPO, p.18). Gevraagd waarom ze zo reageerde en of er een reden is waarom ze haar banden met de overheid niet heeft gebruikt om jullie te beschermen, antwoordde u dat ze dat niet kon (ibid.). Gevraagd waarom niet, zei u dat dit volledig buiten haar controle ligt en ze iemand boven heeft die haar bevelen geeft (ibid.). Dat u aan de ene kant verklaart dat uw grootmoeder een leidster is binnen de PSUV en kadetten onder haar heeft en bovendien een belangrijke rol speelt binnen marsen en betogingen, maar dan aan de andere kant verklaart dat zij niet eens de macht heeft om met de lokale *colectivos* te gaan praten om te onderhandelen is geenszins geloofwaardig (NPO, p.7).

De verklaringen van uw partner hierover bleken ook weinig overtuigend. Hij zei dat jullie beslisten niet meer te betalen en ze hierna naar jullie waren gekomen en hadden gezegd dat aangezien jullie niet hadden

betaald, ze nu het bedrag zouden verhogen (NPO2, p.12). Wanneer uw partner dan gevraagd werd of hij geprobeerd heeft te bemiddelen omtrent het te betalen bedrag of de termijn, zei hij van wel, maar voegde hij toe dat ze duidelijk lieten blijken dat er niet te onderhandelen met hen viel (ibid.). Geconfronteerd met de vaststelling dat het vreemd is dat de colectivos het bedrag wilden verhogen nadat jullie duidelijk maakten dat dit niet haalbaar was, antwoordde u dat jullie niet konden onderhandelen, maar ook niet konden betalen. U legde uit dat ze jullie bang maakten en zeiden dat jullie de gevolgen zouden moeten dragen mochten jullie niet betalen. Erna zagen jullie continu camionettes met mensen in rode kledij (ibid.). Er dient opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de colectivos jullie geen enkele ruimte voor onderhandeling gaven en ze jullie in feiten dwongen de shop te sluiten. Dit is namelijk niet in hun eigen belang. Men zou verwachten dat zij de voorkeur geven aan een constante inkomstenbron, al is die soms wat lager, dan aan een volledige stopzetting hiervan. De bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw partner omtrent de afpersing.

Bovendien waren de verklaringen van u en uw partner omtrent het gedrag van de colectivos weinig consistent. Zo vertelde u dat de colectivos tussen december 2021 en uw vertrek, zo'n jaar later, erg vaak telefoneerden en jullie ook volgden wanneer jullie het huis verlieten. Ook kwamen ze naar uw huis toen u daar klanten bediende (NPO, p.15, NPO, p.18 en NPO, p.19). Gevraagd of ze dan bij u thuis aanbelden, zei u dat ze wel bij het huis rondhingen, maar **nooit** aanbelden (NPO, p.18). Uw partner daarentegen verklaarde dat jullie vaak vreemde mensen rondom het huis zagen en ze **ook aan jullie deur dingen kwamen vragen** (NPO2, p.11). De vaststelling dat jullie verklaringen hierover (opnieuw) niet gelijk lopen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door jullie beschreven relaas.

Daarenboven dient opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van u en uw partner omtrent het doel en de slagkracht van de colectivos. Zo zei u dat de colectivos op 15 december 2021 uw zoon hebben proberen te ontvoeren aan de schoolpoort en ze hierna nog steeds van plan waren u of uw zoon te ontvoeren (NPO, p.17 en NPO, p.18). Ze volgden jullie continu en contacteerden jullie ook telefonisch om te zeggen dat ze geld wilden en wisten waar u was (NPO, p.15-16). Uw partner zei hierover dat er in de telefoongesprekken vaak werd gezegd dat jullie wel zelf wisten wat jullie zou overkomen mochten jullie niet betalen (NPO2, p.14). Het is opvallend dat jullie gedurende een jaar continu zijn gebeld, gevolgd en in de gaten zijn gehouden, maar dat er uiteindelijk niets is gebeurd. Ze spraken jullie zelfs nooit aan wanneer jullie naar buiten gingen (NPO, p.18 en NPO2, p.13). U zei hierover dat u zeker weet dat ze het goede moment aan het afwachten waren om u of uw zoon mee te nemen (NPO, p.18). Wanneer uw partner hierover bevraagd werd, vertelde hij dat ze misschien niets deden omdat hij altijd alleen naar buiten ging (NPO2, p.14). Gevraagd of u en uw zoon dan nooit naar buiten gingen, ook in de periode dat uw partner al naar België was gekomen, antwoordde hij dat u soms nog met uw ouders naar buiten ging, maar dat uw zoon zelf nog extreem weinig naar buiten ging (ibid.). Het is moeilijk te geloven dat er in het jaar tussen de sluiting van jullie shop en uw vertrek geen enkele opportuniteit was om u of uw zoon te ontvoeren. Verder is het ook niet aannemelijk dat de colectivos niets konden ondernemen louter omdat jullie veel binnenbleven. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat de politie linken had met de colectivos en het gebruikelijk was dat ze het opgehaalde geld met de politie deelden. Ook verklaarde u dat de colectivos een zeer grote invloed hadden op uw wijk (NPO, p.13). Dat zij zich dan moesten beperken tot holle bedreigingen omwille van hun beperkte slagkracht kan dan ook niet geloofd worden. De bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw partner omtrent de afpersing door de colectivos sterk op de helling.

Ten slotte dient opgemerkt dat u en uw partner zeer tegenstrijdige en inconsistente verklaringen hebben afgelegd omtrent de klachten die jullie hebben ingediend. Zo zei uw partner tijdens zijn interview bij de DVZ dat hij tweemaal klacht was gaan indienen bij het politiebureau (zie vragenlijst CGVS J. J. d.d. 25.10.2022, vraag 5). De eerste keer was in september 2021, zo'n vier maanden nadat jullie de shop openden. De tweede keer was volgens uw partner een maand voor zijn vertrek, wat uitkomt op juni 2022. U daarentegen verklaarde bij de DVZ de afpersingen nooit te zijn gaan aangeven en nooit klacht te hebben ingediend omdat het geen zin had. Wel zei u met een politieagent te hebben gesproken die u zei dat u machteloos stond. U hebt het dan zo gelaten (zie vragenlijst CGVS R. D. C. d.d. 11.05.2023, vraag 5). Tijdens uw interview op het CGVS zei u dan weer wel klacht te zijn gaan indienen. U zei hierover dat u op een maandag in december 2021 naar het politiekantoor in uw gemeente bent gegaan en u daar aan een commandant hebt verteld dat u bedreigd werd. De commandant bood aan om beveiliging te voorzien en iemand naar de shop te sturen om te zien wie jullie afperser was. Een week later bent u opnieuw naar het politiekantoor gegaan nadat u merkte dat ze geen actie ondernamen. Ze zeiden toen dat het land veranderd was en u er maar gewoon aan moest raken (NPO, p.16 en NPO, p.17). Deze verklaringen stroken niet met de verklaringen die u aflegde op de DVZ. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u op de DVZ duidelijk te hebben gezegd dat u wel verklaringen had afgelegd, maar dat deze niet werden opgeschreven (NPO, p.22), hetgeen onvoldoende verschooning is om de vastgestelde tegenstrijdigheden uit te klaren.

Daarenboven dient opgemerkt dat uw verklaringen niet overeenkomen met die van uw partner. Zo vertelde hij dat jullie na de eerste afpersing en in december 2021 klacht zijn gaan indienen. Verder zou hij ook nog eens alleen klacht hebben ingediend tussen juli en oktober (NPO2, p.17). Er dient opgemerkt dat dit niet overeenkomt met uw verklaring dat u tweemaal in december 2021 klacht bent gaan indienen (NPO, p.16 en NPO, p.17). Ook is dit tegenstrijdig met zijn eerdere verklaringen bij de DVZ, namelijk dat hij in september 2021 en juni 2022 klacht is gaan indienen. Wanneer u gevraagd werd of u die beide keren alleen klacht bent gaan indienen, antwoordde u instemmend (NPO, p.21). Gevraagd of u buiten die twee keer in december nog klacht bent gaan indienen, zei u van niet (ibid.). Wanneer u dan gevraagd werd of uw partner ooit alleen klacht is gaan indienen, antwoordde u stellig van niet en legde u uit dat u hem dit niet liet doen (ibid.). Geconfronteerd met de zeer tegenstrijdige verklaringen van uw partner, zei u dat jullie eigenlijk wel samen zijn gegaan, maar dat u hem niet mee naar binnen liet gaan (ibid.). Deze uitleg kan opnieuw niet worden geaccepteerd. Uw partner verklaarde namelijk dat **jullie** tweemaal klacht zijn gaan indienen en hij ook nog eens alleen klacht is gaan indienen (NPO2, p.17). Er dient geconcludeerd dat jullie verklaringen omtrent het indienen van klachten zeer tegenstrijdig en inconsistent waren. Dit zet de geloofwaardigheid van het door jullie beschreven relaas sterk op de helling.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt er geen geloof gehecht aan de verklaringen van u en uw partner omtrent de afpersing door de colectivos.

Wat betreft uw verklaring dat u vreest dat uw zoon zich bij terugkeer zal aansluiten bij een maffiabende om snel geld te verdienen of dat uw grootmoeder hem daarbij zal betrekken dient opgemerkt dat deze beweringen louter speculatief en hypothetisch zijn en niet worden onderbouwd door enige concrete elementen (NPO, p.10). Dit belet dat uw beweringen als vaststaand worden beschouwd.

Aangaande uw verklaring dat uw zoon last heeft van aambeien en medische hulp nodig heeft en uw partner problemen heeft in verband met zijn ogen (NPO, p.22), dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Verder dient opgemerkt dat in de mate dat u verwijst naar de medische toestand van uw zoon en partner en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, het CGVS erop wijst dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of de medische problemen van uw zoon en/of uw partner aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte hebt u niet aannemelijk gemaakt een vrees bij terugkeer te koesteren omwille van de erfenis van uw grootvader. U verklaarde hierover dat uw grootvader een grote erfenis heeft nagelaten en dat uw ooms hierdoor een conflict hebben (NPO, p.10). Die erfenis zou meer afpersers, diefstallen en psychologisch misbruik hebben aangetrokken. U voegde hier nog aan toe dat al die problemen u en uw familie rechtsreeks hebben getroffen (ibid.). Gevraagd hoeveel geld u hebt geërfd, zei u niets te hebben gekregen (NPO, p.11). Wanneer u dan gevraagd werd dit toe te lichten, zei u dat niemand zijn deel van de erfenis heeft gekregen omdat er een dispuut rond bestaat (ibid.). Gevraagd wat u dan normaal gezien zou moeten krijgen, zei u dat uw vader en oom een zaak op A. in Cabudare zouden erven om hun autogarage daar te openen (ibid.). Een vrees bij terugkeer louter omdat uw vader en oom een handelszaak zouden erven maakt u niet aannemelijk. Ook maakt u niet aannemelijk rechtsreeks te zijn getroffen door die erfeniskwestie.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u verklaarde dat uw oom J. C. P. R. Venezuela in 2014 heeft verlaten ten gevolge van afpersingen en bedreigingen nadat hij burgemeester werd (NPO, p.8). Er kwamen ook bedreigingen tegenover zijn kinderen (ibid.). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u hier ooit persoonlijke problemen door hebt gekend. Een vrees bij terugkeer omwille van de situatie van uw oom maakt u dus niet aannemelijk.

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u en uw partner niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebben.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw paspoort, uw geboorteakte, de identiteitsdocumenten van uw grootmoeder en verschillende andere identiteitsdocumenten van uw familieleden bevatten enkel jullie identiteitsgegevens, iets wat niet meteen betwist wordt. De foto's van uw grootmoeder waarin ze te zien is op activiteiten van de PSUV tonen

louter haar betrokkenheid aan bij de PSUV, hetgeen evenmin betwist wordt. Wat betreft de documenten omtrent de erfenis van uw grootvader dient opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring dat u hierdoor een vrees bij terugkeer koestert (cf. supra). Ze hebben dan ook een zeer beperkte bewijswaarde.

Aangaande de foto's van u en uw gezin in jullie tattoo en manicure shop en de foto's van uw auto dient opgemerkt dat er niet meteen betwist wordt dat jullie gedurende acht maanden een shop hebben uitgebaat. Wel kan er geen geloof gehecht worden aan de problemen die hieruit vloeiden. Aan de screenshots van pogingen tot afpersingen kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Aangaande de documenten omtrent uw oom J. C. P. R., met name een screenshot van zijn Facebookprofiel en een screenshot van een zoekactie op het internet, dient opgemerkt dat deze documenten een zeer beperkte bewijswaarde hebben aangezien eenieder dit kan voorleggen. Verder maakte u niet aannemelijk hierdoor een vrees bij terugkeer te koesteren (cf. supra).

Wat betreft het document met het bedrag dat jullie kregen voor de verkoop van jullie camionette dient opgemerkt dat er niet in twijfel wordt getrokken dat jullie deze hebben verkocht om jullie reis naar België te bekostigen. Ten slotte dient opgemerkt dat het document met vluchtinformatie louter informatie bevat omtrent uw reis naar België, iets wat niet ter discussie staat in deze beslissing.

Verder legde uw partner nog zijn eigen paspoort en een document met vluchtinformatie voor. Wat betreft het paspoort dient opgemerkt dat deze louter identiteitsgegevens bevat, iets wat niet meteen ter discussie staat in deze beslissing. Het document met vluchtinformatie bevat louter informatie omtrent zijn reis naar België, iets wat wederom niet meteen ter discussie staat in deze beslissing.

In verband met de e-mail die het CGVS op 5 maart 2024 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud van uw partner en u op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.***

*Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.*

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) (cgrs.be) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) (cgrs.be) en **EUAA:**

Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 77 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 13 van het EVRM in samenhang met een schending van de redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de algemene motiveringsplicht, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekers vatten de motieven van de respectievelijke bestreden beslissingen samen en betogen vervolgens dat uit de verklaringen en de neergelegde documenten duidelijk of minstens voldoende ernstig naar voor is gekomen dat zij voldoende redenen hadden om te vermoeden dat hun leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst. Zij achten de handelwijze van de commissaris-generaal niet ernstig aangezien gebruik werd gemaakt van copy-paste technieken, wat getuigt van een onzorgvuldig bestuur. Uit de motivering blijkt volgens verzoekers niet dat hun situatie werd onderzocht en in overweging werd genomen bij het nemen van de beslissingen.

Zij voeren verder aan dat verzoekster haar gezinssituatie uitgebreid heeft toegelicht en heeft aangegeven dat haar grootmoeder lid is van de PSUV en dat haar oom om politieke redenen is erkend als vluchteling in de Verenigde Staten. Zij heeft uitgelegd dat haar oma en oom tot dezelfde politieke partij behoorden, dat haar oom burgemeester werd van Palavecino waarna afpersingen, bedreigingen tegen haar kinderen en vervolgingen begonnen, waardoor hij is moeten vluchten. Zij stellen dat verzoekster zich ook zorgen maakt om haar zoon omdat ze vreest dat hij als hij ouder wordt, waarschijnlijk lid wil worden van maffiabendes om zo gemakkelijk geld te verdienen en vragen zich af of verzoeksters grootmoeder hem zal betrekken bij die groepen, zoals zij bij haar oom heeft gedaan. Verzoekers stellen dat in de beslissingen niet wordt verwezen naar de reden waarom de politieke affiliatie van de grootmoeder bij de PSUV, haar steun aan de collectivos en de problemen van haar oom niet zouden kunnen weerspiegeld worden in het verhaal van verzoekster, aangezien zij bij haar grootmoeder woonde. Er is niet aangetoond waarom deze feiten niet in aanmerking zijn genomen en de beslissing is uitsluitend gebaseerd op vermeende tegenstrijdigheden die niet tot de kern van de vrees van verzoekers behoren maar eerder berusten op details. Wat de verschillende verklaringen van haar partner R.M., J.J. in zake het aantal en hoogte van de afpersingen betreft, stellen verzoekers dat dit kan worden toegeschreven aan het feit dat de gebeurtenissen enige tijd geleden hebben plaatsgevonden en dat individuen verschillende interpretaties kunnen geven aan de details ervan. Het gaat volgens verzoekers om kleine verschillen in het relaas en zij stellen dat zij voldoende tijd hadden om hun verklaringen op elkaar af te stemmen en een identiek verhaal te vertellen als zij dat gewild hadden. Zij verwijten de commissaris-generaal de verklaringen die bevestigd worden door objectieve bronnen terzijde te hebben geschoven en zich uitsluitend te hebben gericht op kleine tegenstrijdigheden tussen verzoekers. Bovendien is onvoldoende onderzocht of zij bij eventuele terugkeer een beroep zullen kunnen doen op de bescherming van de Venezolaanse autoriteiten. Zij stellen dat nergens uit blijkt dat de commissaris-generaal een interpretatie heeft gegeven aan hun verklaringen over het asielrelaas en stellen dat een terugkeer naar Venezuela zal

leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hun problemen bij terugkeer zijn niet adequaat onderzocht terwijl enen grondig onderzoek van de risico's bij terugkeer van cruciaal belang is, gezien de ernstige situatie in Venezuela, wat ook erkend wordt door de commissaris-generaal. Door de copy/paste-techniek te hanteren voor de beslissing voor de heer R.M., J.J. geeft de commissaris-generaal blijk van een onzorgvuldig handelen, zo stellen verzoekers.

Verzoekers wijzen vervolgens op de 'gedeelde bewijslast' tussen verzoekers en het CGVS en de onderzoeksplicht van het CGVS. Zij stellen aangetoond te hebben dat hun verklaringen coherent zijn met algemeen bekende feiten, waarnaar ook de commissaris-generaal verwijst, met name de EUAA *Country Focus over Venezuela* van november 2023. Zij citeren passages uit dit rapport en voegen hiervan een vrije vertaling naar het Nederlands toe en stellen dat hieruit blijkt dat afpersing de laatste jaren in Venezuela is toegenomen als gevolg van verbeteringen in de economie en grotere beschikbaarheid van contant geld, dat overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen ook betrokken zijn bij afpersing en dat veel slachtoffers geen aangifte doen uit vrees voor represailles en gebrek aan vertrouwen in het rechtssysteem.

Verzoekers verwijzen opnieuw naar verzoeksters verklaringen over de functie van haar grootmoeder bij de PSUV en dat dit aspect niet in overweging is genomen door de commissaris-generaal, terwijl er tal van bewijsstukken zijn bijgebracht met betrekking tot haar grootmoeders rol bij de PSUV en hun raadsman op 6 maart 2024 aanvullende documenten heeft verstrekt, waaronder twee foto's van haar grootmoeder in militaire kledij en een screenshot van een Whatsapp-video waarin hun zoon en de grootmoeder te zien zijn. Zij herhalen dat zij werden afgeperst nadat zijn een kleine tattoo-zaak zijn begonnen en ook dat afpersers hen achtervolgden toen zijn hun zoon naar school brachten. Verzoekster bezocht tweemaal het politiebureau om dit te melden maar had geen vertrouwen in het rechtssysteem en zij heeft ook tweemaal melding gemaakt bij het politiebureau, maar de klachten werden niet officieel geregistreerd. Zij betogen dat in de rapporten niet wordt vermeld dat afpersingen en bedreigingen altijd een fatale afloop kennen maar dat het punt is dat zij en haar familie slachtoffer zijn geworden van voortdurende afpersingen en bedreigingen, wat een aanzienlijke vorm van stres en angst met zich meebrengt. Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal voorbijgaat aan het feit dat zij hun zaak hebben stopgezet en dat zij onderdoken vanwege de druk van de collectivos. Zij menen dat het argument dat het onlogisch zou zijn dat verzoekster als kleindochter van een PSUV-lid lastig gevallen wordt door collectivos geen stand houdt aangezien deze groepen zich op verschillende doelwitten richten, ongeacht hun politieke affiliatie. Bovendien zijn er geen bronnen die suggereren dat de collectivos familieleden van PSUV-leden niet lastig zouden vallen, integendeel hebben sommige collectivos een politieke oriëntatie en kunnen zij mensen mobiliseren voor bepaalde kandidaten onder bedreiging of dwang. Het is volgens verzoekers onlogisch te veronderstellen dat verzoeksters grootmoeder een band heeft met alle collectivos en hen zou kunnen instrueren om haar kleindochter en haar partner met rust te laten. Het zijn immers vaak diverse en autonome groepen met verschillende belangen en connecties. Zij wijzen er verder op dat druk en invloed van collectivos op lokaal niveau zeer sterk kan zijn, zelfs voor politiek geaffilieerde personen. Verzoekers citeren vervolgens uit UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims* van 16 december 1998 en een document van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie en stellen dat de commissaris-generaal op een onredelijke en onrechtmatige wijze concludeert dat verzoekers' verklaringen ongeloofwaardig zijn en hun verzoek niet gegrond. Het voordeel van de twijfel had moeten toegekend worden en de commissaris-generaal had minstens een interpretatie aan verzoekers' verklaringen kunnen geven waardoor zij niet of minder uitgesproken tegenstrijdig zouden zijn. Zij achten het onredelijk de algemene geloofwaardigheid en de gegrondheid van hun vrees voor ernstige schade integraal te laten afhangen van slechts enkele elementen, in plaats van het gehele dossier. De motivering van de commissaris-generaal getuigt niet van behoorlijk bestuur zo menen verzoekers, zij houdt geen rekening met het feit dat hun verklaringen bevestigd worden door algemeen bekende feiten en hierdoor is de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht geschonden volgens verzoekers. Zij hebben voldaan aan de op hen rustende bewijslast en hebben bewijsstukken bijgebracht om hun relaas te ondersteunen. Verzoekers wijzen er nog op dat zij hebben uitgelegd dat verzoeksters grootmoeder lid is van de PSUV en een band probeert te smeden met hun zoon met als mogelijk doel hem te overhalen zich aan te sluiten bij een politieke partij. Dit argument is afgedaan als hypothetisch zonder de bewijsstukken, zoals een screenshot van een videocall tussen de grootmoeder en hun zoon, te onderzoeken. Zij betogen verder nog dat zij om financiële redenen gedwongen waren om bij de grootmoeder in te wonen en dat dit bij terugkeer zou resulteren in nauwere contacten tussen de grootmoeder en hun zoon en zij vrezen dan ook dat hun zoon op termijn zou kunnen toetreden door de collectivos onder invloed van de grootmoeder.

Voorts betogen verzoekers dat de commissaris-generaal erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, maar onvoldoende aantoont waarom verzoekers geen reëel risico op ernstige schade zouden lopen bij terugkeer. Zij wijzen erop dat hun zoon lijdt aan aambeien en dringende medische behandeling nodig heeft in België en dat bovendien verzoeker medische problemen aan de ogen heeft. Verder stellen zij dat de stad waarvan zij afkomstig zijn de afgelopen jaren te maken heeft gehad met ernstige uitdagingen, waaronder politieke instabiliteit en hoge criminaliteit en dat Caracas wordt geconfronteerd met wijdverspreide armoede, sociale ongelijkheid en een gebrek aan essentiële voorzieningen zoals voedsel, water en elektriciteit. Zij stellen dat de politieke situatie heeft geleid tot toenemende onrust en de economische crisis tot hyperinflatie. Groeperingen zoals de collectivos hebben controle verworven over bepaalde delen van Caracas. Zij betogen dat subsidiaire bescherming vanwege de ernstige en wijdverspreide mensenrechtenschendingen gerechtvaardigd is en wijzen op de politieke instabiliteit en onderdrukking;

mensenrechtenschendingen, criminele activiteiten en geweld en de humanitaire crisis. Zij menen dat gezien deze omstandigheden het duidelijk is dat mensen uit Caracas aanspraak moeten kunnen maken op subsidiaire bescherming. Zij verwijzen naar en vermelden internetlinks naar rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch, UNHCR, de Europese Commissie en BBC News en The New York Times. De zorgvuldigheidsplicht vereist dat de commissaris-generaal actuele informatie met betrekking tot Venezuela verzamelt en analyseert en deze informatie moet vervolgens worden besproken in de bestreden beslissingen. De zorgvuldigheidsplicht vereist dat beschikbare informatie wordt verzameld over de situatie in het land van herkomst. Indien dit niet is gebeurd is er sprake van nalatigheid van de commissaris-generaal en kan worden geconcludeerd dat verzoekers ten minste in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Verzoekers vragen te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in meest ondergeschikte orde de bestreden beslissingen nietig te verklaren.

2.2. Verzoekers voegen de *pro deo* aanstelling en de bestreden beslissingen toe aan het verzoekschrift.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Aanvullende nota

De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 15 april 2024 neer waarin volgende nieuwe elementen in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet ter kennis worden gebracht en toegelicht: CEDOCA, COI Focus *“Venezuela: Situatieschets”*, van 26 september 2024 (internetlink) en EUAA: *“Venezuela Country Focus”* van november 2023 (internetlink). Er wordt ook verwezen naar CEDOCA, COI Focus *“Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie”* van 13 mei 2024 (internetlink).

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 1 van de Richtlijn 2011/95 EU bepaalt: *“In deze richtlijn gelden de volgende definities:*

(...) d) „vluchteling”: een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is;”

6.2. Verzoekers verklaren de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en leggen bij de indiening van hun internationale beschermingsverzoeken hun originele Venezolaanse paspoorten voor en een kopie van de geboortakte van verzoekster (AD, documenten verzoekster, stukken 1 en 3 en documenten verzoeker, stuk 1). Verzoekers' identiteit en Venezolaanse nationaliteit worden niet betwist. Ook wordt niet betwist dat verzoekster afkomstig is van het departement Lara en in het laatste jaar voor hun definitief vertrek uit Venezuela in Barquisimeto woonde samen met verzoeker, die in Caracas geboren is en er steeds gewoond heeft, behalve de twee jaren dat hij in Lara woonde waar hij verzoekster leerde kennen (NPO verzoekster, p. 5, NPO verzoeker, p. 4).

6.3. De beschermingsverzoeken zijn gebaseerd op verzoekers' vrees voor represailles door een groep colectivos omdat zij weigerden afpersingsgeld te betalen in het kader van de tattooshop die zij openden in 2021 nadat verzoekster met hun zoon naar Caracas in januari 2021 en verzoeker in juni 2021 was teruggekeerd vanuit Ecuador. Voor een uitgebreide samenvatting van de door verzoekers aangehaalde vluchtmotieven, kan verwezen worden naar de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissingen. Verzoekers maken hierover geen opmerkingen.

Verzoekers verklaren dat zij een tattoo en manicureshop uitbaatten en in het kader daarvan afgeperst werden door personen waarvan zij vermoeden dat het leven van een colectivo zijn en dat zij door twee personen in een bestelwagen werden gevolgd toen zij hun zoon naar school brachten. Verzoekers leggen ter staving van hun verklaringen onder meer foto's neer van hun tattoo en manicure shop, van hun auto en screenshots van pogingen tot afpersing (AD, verzoekster, documenten, stukken 6 en 7). Hoewel uit de foto's van de shop niet kan afgeleid worden dat zij er de eigenaar van waren, wordt in de bestreden beslissingen niet in twijfel getrokken dat zij acht maanden een dergelijke shop hebben gehad, maar wordt gesteld dat geen geloof wordt gehecht aan de problemen die er verband mee zouden houden. Wat de screenshots betreft wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht aangezien door mogelijke inscenering van omstandigheden of manipulatie geen garantie bestaat over de authenticiteit ervan. Verzoekers voeren geen enkel verweer inzake de beoordeling van de genoemde documenten die zij neerleggen. Uit de foto's kan niet worden afgeleid dat zij daadwerkelijk een tattoo en manicure shop uitbaatten in Venezuela en verzoekers leggen ook geen enkel document voor dat een begin van bewijs hiervan zou kunnen vormen. Wat de screenshots betreft, wordt in de bestreden beslissingen terecht gewezen op het gegeven dat er geen garantie bestaat over de authenticiteit ervan, wat evenmin betwist wordt door verzoekers. Uit de screenshots kan verder niet afgeleid worden wie de auteur ervan zou zijn en uit de inhoud ervan kan evenmin duidelijk worden afgeleid dat deze berichten handelen over afpersing. Verzoekers lichtten dit verder ook niet toe in het verzoekschrift. De neergelegde foto's van hun tattoo-en manicureshop en de screenshots kunnen niet volstaan om aannemelijk te maken dat zij gedurende een aantal maanden werden afgeperst door leden van colectivos in het kader van hun activiteiten in de tattoo-en manicureshop die zij uitbaatten en om die reden een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat colectivos oorspronkelijk burgerbewegingen waren gericht op sociale en culturele activiteiten maar onder President Hugo Chavez worden zij al snel gebruikt als parallelle veiligheidsstructuur in de wijken die als tegenwicht voor het leger kon fungeren en snel konden reageren tegen opposanten tijdens betogingen. Vanaf 2006 kregen zij staatsfinanciering en middelen, inclusief wapens. De Raad leest verder in de COI Focus van 26 september 2024 dat het ICG een onderscheid maakt tussen drie soorten colectivos. Er zijn de colectivos die hun wortels in de linkse ideologieën hebben en die in sommige gevallen al voor Chávez politiek actief waren in Venezuela, zoals de colectivo Coordinadora Simón Bolívar en de Tupamaros. De tweede categorie bestaat voornamelijk uit colectivos van opportunisten en criminelen die hun banden met de regering-Maduro gebruiken om enige legitimiteit te verkrijgen en hun illegale activiteiten te kunnen ontplooiën zonder daarvoor gestraft te worden. De derde groep zijn colectivos die voornamelijk als privé-milities voor kopstukken van de overheid zijn gaan fungeren. De reputatie van de colectivos als handlangers en repressiemiddel van de politie wordt versterkt tijdens de golf van massale protesten in Venezuela in 2019, waar de colectivos meehelpen om deze protesten op gewelddadige wijze te kop in te drukken. De colectivos worden in die periode gefinancierd door het regime van Maduro. Volgens InSight Crime is die overheidsfinanciering evenwel mettertijd teruggeschroefd, waardoor deze groeperingen zich ook gaan bezighouden met drugshandel en afpersing, waarbij de regering een oogje dichtkneep. De CUPAZ werden in 2019 gecreëerd en zijn volgens de autoriteiten een vrijwillige burgerwacht die het land moest beschermen tegen zogezegde terroristische aanvallen van de oppositie. Deze groepen zijn volgens InSight sinds hun oprichting gebruikt om protesten en politieke oppositie tegen de PSUV met geweld te onderdrukken. CUPAZ-eenheden werden gevuld met bestaande colectivo-leden, lokale overheidsfunctionarissen, PSUV-militanten en veiligheidsfunctionarissen. De staat verloor meer en meer de controle over de colectivos maar behield wel de controle over de CUPAZ, hoewel tijdens de demonstraties na

de presidentsverkiezingen van juli 2024 de colectivos wel opnieuw meer werden ingezet (COI Focus, p. 23-24). Voorts hebben sommige colectivos ook effectieve territoriale controle over bepaalde gebieden en in de praktijk vaak ook sociale normen opleggen en de facto taken van de staat hebben overgenomen zoals het verdelen van CLAP dozen, de distributie van water en benzine. Doelwitten van afpersing zijn onder meer bedrijven die werken met buitenlandse valuta, zoals import-export bedrijven, autohandelaars, de rurale industrie maar ook kleine ondernemingen. De gehanteerde methodes omvatten onder meer afpersing via telefoon, WhatsApp, foto's maar ook het vuren op woningen van slachtoffers en het plaatsen van explosieven bij eigendommen van doelwitten. Ook overheidsfunctionarissen zijn betrokken bij afpersingspraktijken (EUAA, *Country Focus Venezuela*, November 2023, p. 42 – 47).

Hieruit blijkt dat er verschillende soorten colectivos zijn en dat een aantal van hen zijn geëvolueerd tot pure criminele groeperingen die zich bezighouden met tal van illegale activiteiten waaronder afpersing. Hoewel de regering Maduro gaandeweg minder controle kreeg over de colectivos kan evenwel ook afgeleid worden uit de beschikbare bronnen dat de overheid hen weinig in de weg legt wat hun illegale activiteiten betreft en dat zij ook recent nog opnieuw werden ingezet om protestacties op een gewelddadige wijze neer te slaan.

De loutere omstandigheid dat afpersing door colectivos in Venezuela voorkomt volgens de beschikbare landeninformatie betekent nog niet dat verzoekers' verklaringen dat zij door colectivos werden afgeperst en bedreigd geloofwaardig zijn. Na grondige lezing van verzoekers' verklaringen en de door hen neergelegde documenten in het licht van de beschikbare landeninformatie, dient te worden besloten dat zij de beweerde afpersing en bedreigingen niet aannemelijk maken, omdat hun verklaringen hierover tal van tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden bevatten die ertoe doen besluiten dat deze verklaringen ongelooftwaardig zijn.

6.3.1. Een eerste indicatie hiervan is dat beide verzoekers de start van de beweerde afpersing op een zeer uiteenlopend tijdstip situeren. Zo verklaarde verzoekster, die eerst vanuit Ecuador naar Venezuela terugkeerde met hun zoon, dat zij de tattooshop opende ongeveer 8 mei 2021 en dat de afpersers *“diezelfde dag nog. Bij de opening”* al geld vroegen. Het was volgens verzoekster *“een grote man met lichtbruine huid wiens gezicht was bedekt door een motorhelm die haar zei dat hij vanaf dan elke week geld zou komen innen en dat zij toen 50 dollar heeft gegeven”* (NPO verzoekster, p. 12). Verzoeker daarentegen verklaarde dat de zaak weliswaar al werd geopend toen hij nog in Ecuador was, in mei 2020 maar ook dat *“Op dat moment was de zaak zo goed als leeg en begonnen we ze in te richten. Sinds de opening zag mijn vrouw soms vreemde mensen rond de zaak, maar ze bracht daar toen nog niet echt veel tijd door, dus gebeurde er niet meer dan dat. Toen ik was aangekomen, openden we de zaak echt, en toen waren er die mensen die mijn vrouw vragen begonnen te stellen, zoals hoeveel huur we betaalden. Ze zeiden haar ook dat ze extra huur aan hen moest betalen. Eerst dacht ze dat het om een grap ging. Het was in mei-juni-juli, dat die mensen voor de eerste keer ons bezochten”* (NPO verzoeker, p. 10). Verzoeker verklaarde dat hij op 27 juni 2021 vanuit Ecuador naar Venezuela terugkeerde (*idem*). Verzoeker verklaarde verder dat hen werd gevraagd om 50 dollar per week extra te betalen maar dat ze dit eerst niet deden, maar daarna bang werden en dit wel betaalden. Gevraagd wanneer ze voor het eerst werden afgeperst antwoordt verzoeker na het vrij relaas dat hij het niet exact weet, maar dat verzoekster hem vertelde dat ze de eerste keer afgeperst werden in mei toen de zaak geopend werd. Waar hij eerst stelde dat zijn vrouw weliswaar de zaak openden in mei 2021 maar er nog niet veel tijd doorbracht en er dus niet meer gebeurde dan dat er vreemde mensen rond de zaak hingen, en verder ook duidelijk stelde dat de tattooshop pas echt van start ging nadat hijzelf in Venezuela was aangekomen, verklaart hij even later in tegenstrijd hiermee dat volgens zijn echtgenote de afpersing onmiddellijk begon bij de opening en dus niet pas na zijn terugkeer naar Venezuela eind juni 2021. Verzoeker verwijst weliswaar naar het feit dat zijn echtgenote hem niet alles correct vertelde toen hij nog in Ecuador zat om hem niet bang te maken, maar het gegeven dat verzoeker initieel verklaarde dat er tussen de opening van de shop op 8 mei 2021 tot zijn aankomst in Venezuela op 27 juni 2021 er niet meer gebeurde dan dat vreemde mensen rond de zaak hingen en dat de shop pas echt opende na zijn eigen terugkeer en hij bij verdere vragen over de start van de afpersing initieel stelde dat hij het niet exact weet, doet reeds vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van hun verklaringen over de afpersing. Indien zij daadwerkelijk zouden zijn afgeperst zoals zij beweren, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij beiden consistente en overtuigende verklaringen afleggen over de precieze start van de afpersing. Het feit dat verzoeker in mei 2021 niet in Venezuela aanwezig was en dus wat de periode tot 27 juni 2021 aangewezen is op wat zijn echtgenote hem hierover vertelde, kan in de gegeven omstandigheden geen verschuiving bieden voor de vaststelling dat de verklaringen van verzoeker over de start van de afpersing weinig overtuigend en consistent zijn nu hij eerst aangeeft dat er tot zijn aankomst in Venezuela enkel vreemde mannen rond de shop hingen om later aan te geven dat de afpersingen al op 8 mei zouden begonnen zijn en daarbij ook uitdrukkelijk te stellen dat hij het niet exact weet. Er kan immers vanuit gegaan worden dat verzoekster hem minstens na hun vertrek uit Venezuela de volledig correcte toedracht van de feiten zou hebben verteld. Het gaat immers om de concrete reden waarom zij het land zouden hebben verlaten die bovendien te maken heeft met de tattooshop die zij samen uitbaatten maar waarin verzoeker als tattooartiest (NPO verzoeker, p. 7) uiteraard een cruciale rol vervulde. Verder schetsen beide verzoekers een verschillende context wat de activiteiten van hun tattooshop betreft. Verzoeker verwijst weliswaar ook naar het feit dat de shop opende in mei 2021, maar situeert de

eigenlijke start van de shop duidelijk na zijn terugkeer eind juni 2021, terwijl verzoekster nergens aangaf dat de activiteiten in de shop pas echt begonnen na verzoekers terugkeer. Indien zij daadwerkelijk zouden zijn afgeperst door leden van een colectivo zoals zij beweren, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij consistente en overtuigende verklaringen zouden afleggen over de start van de afpersing die de aanleiding voor hun vertrek was en de reële activiteiten in de tattooshop tussen de officiële opening en de terugkeer van verzoeker naar Venezuela. De vaststelling dat beide verzoekers verschillende verklaringen hierover aflegden, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van de beweerde afpersing.

Ook leggen verzoekers, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissingen, wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen af over de periode waarin zij al dan niet het gevraagde bedrag van 50 dollar zouden betaald hebben en over de frequentie van de betalingen. Uit de notities van de persoonlijke onderhouds van verzoekers blijkt dat verzoekster eerst verklaarde dat zij van mei tot december telkens betaalden (NPO verzoekster, p. 13), daarna dat het niet elke maand was, maar enkel als zij in de shop was en nog later dat zij in totaal twee weken niet betaalde (NPO, verzoekster, p. 20). Verzoeker daarentegen verklaarde uitdrukkelijk dat initieel zij eerst niet betaalden, maar toen ze bang waren wel (NPO verzoeker, p. 10), dat ze na hun klacht bij de politie de afpersing niet meer betaalden omdat ze geen geld meer hadden (NPO verzoeker, p. 10), wat later dat zij eerst wel betaalden, *“in mei – juni – en juli”* en de maanden augustus, september, oktober, november en december *“...hebben we niet betaald...Dus in die maanden hebben we niet betaald, in die periode waar ik er was”* (NPO verzoeker, p. 12). Geconfronteerd met verzoeksters verklaring dat zij slechts twee weken niet betaald hadden, verklaarde verzoeker dat *“zij misschien nog eens betaald had en dat niet verteld had om me niet bezorgd te maken en om te vermijden dat ik nog met hen zou spreken”* (NPO verzoeker, p. 13). Pas nadat zij met deze suggestie van verzoeker geconfronteerd werd, verklaarde verzoekster dat zij dit inderdaad had gedaan en drie maanden te hebben betaald zonder verzoekers medeweten (NPO verzoekster, p. 21). Dat verzoekster dit niet spontaan in haar vrij relaas of de daaropvolgende vragen over de afpersing vermeldde, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat zij drie maanden toch zou hebben betaald zonder medeweten van haar partner en medezaakvoerder op fundamentele wijze. Het gaat om een essentieel aspect van het vluchtrelaas en er is geen goede reden te bedenken waarom verzoekster niet zou vermelden dat zij drie maanden wel doorbetaalde nadat zij samen hadden beslist om niet meer te betalen. Voorts verklaarde verzoeker dat na één of twee maanden nadat ze beslist hadden om niet meer te betalen *“zeiden ze ons dat ze het bedrag zouden verhogen. Een bepaalde dag hadden we de zaak geopend, dat was geen vrijdag, een dinsdag of een woensdag en we hadden de zaak geopend en ze kwamen er naartoe en zeiden ons dat aangezien we de vorige maanden niet hadden betaald, we nu meer moesten betalen”* (NPO verzoeker, p. 12). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat beide verzoekers werden aangesproken over de verhoging van het afpersingsgeld en dat zij daarbij uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat zij de voorbije maanden niet hadden betaald. Dit staat dan ook in schril contrast met verzoeksters verklaring dat zij drie maanden afpersingsgeld zou hebben betaald zonder medeweten van verzoeker. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen over de beweerde afpersing.

Verder blijkt verzoekster initieel te zeggen dat haar wekelijks om 50 dollar werd gevraagd (NPO verzoekster, p. 12), later te stellen dat de afperser om de maandelijkse bijdrage had gevraagd en dat de afpersers van plan waren om de maandelijkse bijdrage te verhogen (NPO verzoekster, p. 14). Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat indien men de eerste keer niet betaalt, ze de volgende maand terugkomen en meer vragen (NPO verzoeker, p. 13) om meteen daarna, gevraagd of hij maandelijks of wekelijks te betalen, verklaart *“Wekelijks. En normaal op het einde van de week, elke vrijdag”* (...) (NPO verzoeker, p. 13). Dit staat in schril contrast met verzoekers uitdrukkelijke verklaring in de vragenlijst CGVS dat de collectivos maandelijks langskwamen en toen +- 50 dollar renta vroegen (vragenlijst CGVS verzoeker, vraag 5). Dat verzoekers zelfs over de frequentie van de gevraagde betalingen, een essentieel aspect van afpersing, uiteenlopende en wisselende verklaringen afleggen in de loop van de administratieve fase van de procedure, draagt verder bij tot de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen.

Verzoekers voeren geen enkel concreet verweer tegen de vaststellingen in bestreden beslissingen inzake de tegenstrijdige en incoherente verklaringen van verzoekers inzake de start en frequentie van de afpersing en de periodes waarin zij niet zouden betaald hebben en waaruit de commissaris-generaal terecht uit afleidt dat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Door louter te stellen dat hun verklaringen geloofwaardig zijn, dat het om kleine tegenstrijdigheden gaat over feiten van lang geleden en dat het logisch is dat elke persoon de feiten anders herinnert of beschrijft, zonder concreet uiteen te zetten waarom het *in casu* om kleine verschillen zou gaan die kunnen verklaard worden door de individuele wijze waarop zij zich elk de feiten anders zouden herinneren en deze beschrijven, weerleggen zij de desbetreffende pertinente motieven in de bestreden beslissingen en de en de analyse hierboven niet. Het komt verzoekers toe deze motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen en er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers hiertoe, wat de hierboven besproken aspecten van hun vluchtrelaas betreft, geen enkele poging toe ondernemen. De hierboven besproken tegenstrijdigheden in hun verklaringen met betrekking tot de start, frequentie en de zakelijke context waarin de afpersing zou plaatsgevonden hebben, betreffen verder geenszins details en betreffen de kern van hun vluchtrelaas. Dat de commissaris-generaal minstens een interpretatie had kunnen geven aan hun verklaringen waardoor deze minder uitgesproken tegenstrijdig

zouden zijn, zoals verzoekers betogen is een bewering die verder niet wordt geconcretiseerd en dit volstaat dan ook geenszins om de bovenstaande analyse om te buigen.

6.3.2. Beide verzoekers verklaarden verder dat de afpersers meedeelden dat zij het bedrag zouden verhogen op een bepaald ogenblik maar zij geven elk een andere verklaring voor de verhoging. Verzoekster schreef dit toe aan het gegeven dat de colectivos hadden ontdekt dat haar grootmoeder C. lid is van de PSUV. Verzoekster verklaart dat haar grootmoeder de leidster is van de MU, een onderdeel van de PSUV en dat zij ook deel uitmaakt van de militie (NPO verzoekster, p. 7). Zij stelt dat haar grootmoeder lessen geeft in scholen van de overheid, kadetten onder haar heeft “die leren schieten en hun volk verdedigen” en dat zij ook een belangrijke rol speelt “*binnen marsen en betogingen om de regering te steunen*”. Zij verklaarde ook dat zij in hetzelfde huis woonde als haar grootmoeder in Barquisimeto, dat zij het huis geërfd heeft en dat dit huis zich bevindt “*in een volksbuurt en het valt op binnen die buurt omdat er vooral mensen wonen die arm zijn en het is een buurt vol sympathisanten van de regering*” (NPO verzoekster, p. 7). Verzoekster legde een aantal foto's voor van een vrouw in een militair uniform met een wapen en een kopie van de identiteitskaart van haar grootmoeder neer (AD verzoekster, documenten, stukken 4 en 11). Het staat niet ter discussie dat verzoeksters grootmoeder actief is binnen de PSUV. Verzoekers slagen er evenwel niet in om aannemelijk te maken dat de positie van verzoeksters grootmoeder ertoe geleid zou hebben dat de colectivos het bedrag van de afpersing wilden verhogen. Vooreerst is het weinig aannemelijk dat de colectivos die hen zouden afgeperst hebben, niet van bij de opening van de tattoo-en manicureshop zouden geweten hebben dat haar grootmoeder een belangrijke figuur binnen de lokale PSUV is, maar dat zij dit pas twee maanden na de opening van de shop zouden te weten gekomen zijn. Er kan immers aangenomen worden dat de colectivos, waarvan uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er weliswaar verschillen bestaan inzake doelstellingen en ideologie maar die over het algemeen wel banden hebben met en minstens gedoogd worden door het regime dat hen steeds is blijven inschakelen voor repressie van protesten, op de hoogte zouden zijn van de rol van verzoeksters grootmoeder, zeker nu zij in hun buurt zeer gekend is, en verzoekster zelf de buurt waar zij woonde omschreef als een buurt waarin veel aanhangers van de regering wonen. Haar verklaring dat de colectivos dit pas twee maanden na de opening van de shop waren te weten gekomen strookt dan ook niet met de door haar geschetste context. Ten tweede lijkt het ook weinig aannemelijk dat de betrokken colectivos hun afpersingspogingen voortzetten en zelfs zouden opgedreven hebben toen zij op de hoogte waren van de familiale band van verzoekster met haar grootmoeder. Het lijkt eerder aannemelijk dat deze colectivos in dat geval de afpersing zouden staken aangezien het redelijk is te veronderstellen dat het risico te groot was dat verzoekster grootmoeder haar connecties binnen de partij zou gebruiken om hieraan een einde te maken. In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd waarom de het moeilijk te geloven is dat de colectivos niet van bij het begin doorhadden dat verzoekster de schoondochter is van een persoon met een aanzienlijke positie binnen de PSUV en in de wijk waar zij woonden en dat weinig logisch is dat de colectivos, een groep met banden met de overheid, iemand ernstiger gaan bedreigen en meer geld gaan vragen net omdat ze familie is van iemand die gelinkt is aan de overheid. Er wordt dus wel degelijk gemotiveerd aangaande de politieke affiliatie van verzoeksters grootmoeder met de PSUV en haar steun aan de colectivos in tegenstelling tot wat ten onrechte in het verzoekschrift wordt beweerd.

Verzoeker legde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op geen enkele wijze de link met de positie van verzoeksters grootmoeder binnen de hogergenoemde afdeling van de PSUV. Hij verklaarde, zoals reeds aangehaald, dat de afpersers hen meedeelden dat het bedrag zou verhoogd worden omdat zij de eerder opgelegde som niet betaald hadden (NPO verzoeker, p. 13). Dat verzoekster uitdrukkelijk verwijst naar de politieke rol van haar grootmoeder als een fundamenteel aspect van het vluchtrelaas en verzoeker hier helemaal niets over zegt kan niet worden afgedaan als een detail die door verschillende individuen op verschillende manieren kunnen worden geïnterpreteerd, zoals in het verzoekschrift wordt geopperd. Het gaat integendeel om een belangrijk en volgens verzoekster doorslaggevend aspect in de afpersing die zij zouden ondergaan hebben. Zoals reeds aangehaald waren beide verzoekers actief in de tattoo-en manicureshop. Indien verzoekers daadwerkelijk het slachtoffer zijn geweest van afpersing door een groep colectivos en de positie van verzoeksters grootmoeder een katalysator was voor de beweerde verhoging van het afpersingsbedrag, kan redelijkerwijze verwacht worden dat beide verzoekers dit ten berde zouden brengen. Bovendien slagen verzoekers er in het verzoekschrift evenmin in een logische verklaring te bieden voor het feit dat de colectivos hun afpersingspogingen opdreven in plaats van stopzetten toen ze begrepen hadden dat de grootmoeder is wie ze is, noch weerleggen zij dat het moeilijk te geloven is dat zij pas na twee maanden doorhadden wie haar grootmoeder was, aangezien verzoekers bij verzoeksters grootmoeder woonden en haar grootmoeder een lokale PSUV figuur is en ook als zodanig gekend is. Dat er verschillende soorten colectivos zijn met verschillende connecties en belangen, dat deze groeperingen zich ook met afpersing inlaten, en dat zij vaak ook leden van de PSUV rekruteren, zoals ook blijkt uit de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist. Maar dit doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoekster zelf verklaarde dat haar grootmoeder een belangrijke rol speelt binnen de PSUV en binnen de wijk ook gekend is als een militante van de PSUV en dat de colectivos linken hebben met de overheid. Dat het onwaarschijnlijk is dat haar grootmoeder invloed kan uitoefenen op alle groepen colectivos doet geen afbreuk aan het gegeven dat de colectivos *in casu* blijkbaar wel degelijk zich bewust waren van de positie van hun grootmoeder binnen de PSUV en dat het onwaarschijnlijk is dat de colectivos de familiale link tussen verzoekster en haar grootmoeder pas na enkele maanden zouden ontdekt hebben. Zelfs indien de

grote verscheidenheid van colectivos het moeilijk zou maken voor haar grootmoeder om op al deze groepen druk uit te oefenen, dan nog biedt dit geen verklaring voor het feit dat de colectivos de afpersing intensifieerden toen zij dit te weten kwamen volgens verzoekster en daarbij sowieso het risico liepen op een reactie vanwege de overheid via de PSUV.

Bovenstaande vaststellingen dragen ook bij tot de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen over de beweerde afpersing waarvan zij het slachtoffer zouden geweest zijn voor hun laatste vertrek uit Venezuela.

Verder wordt in de bestreden beslissingen op omstandige wijze gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen over de aanpak van de colectivos en met name het gegeven dat zij blijkbaar geen enkele ruimte lieten voor onderhandeling volgens beide verzoekers zelfs toen duidelijk werd dat dit voor hen niet haalbaar was. Verzoekster verklaarde dat zij aan de afpersers uitlegde dat er weinig inkomsten waren en zij niet konden betalen maar dat haar werd gezegd te betalen met het geld van haar grootmoeder en dat zij uitlegde dat zij geen geld ontving van haar grootmoeder maar dat de afperser dit niet wilde begrijpen en bleef geld eisen (NPO verzoekster, p. 15). Verzoeker verklaarde dan weer dat hij probeerde te bemiddelen over het bedrag van de verhoging van het afpersingsgeld maar dat zij duidelijk maakten dat er niet te onderhandelen viel (NPO verzoeker, p. 12). Bovenop de hierboven uiteengezette redenen waarom geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde afpersing, is ook de door verzoekers beschreven handelswijze van de colectivos een indicatie van ongeloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissingen is het niet in het eigenbelang van de colectivos om hierin geen enkele soepelheid aan de dag te leggen aangezien dit zou betekenen dat verzoekers helemaal niets meer zouden kunnen betalen, terwijl enige inschikkelijkheid tenminste de kans zou geboden hebben om op langere termijn van, weliswaar lagere, inkomsten verzekerd te zijn. Verzoekers laten deze motieven in de bestreden beslissingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid en worden dan ook overgenomen door de Raad.

Ook verzoekers' verklaringen over de poging vanwege de colectivos om hun minderjarige zoon te ontvoeren op 15 december 2021 op school missen overtuigingskracht en zijn onaannemelijk zowel in het licht van de beschikbare landeninformatie als de specifieke door verzoekers beschreven context waarin deze poging tot ontvoering zou hebben plaatsgevonden. Verzoekers' verklaringen over wat volgens hen een poging tot ontvoering was op 15 december 2021 zijn zeer vaag. Verzoekster stelt enkel dat op 15 december 2021 zij hun zoon naar school brachten, dat er een grote bestelwagen met twee mannen in achter hen parkeerde, dat zij hun zoon de school lieten binnengaan en dat deze wagen er bleef gedurende de hele tijd dat hun zoon in de school was en de mannen keken of zij niet vertrokken (NPO verzoekster, p. 17). Er wordt verder geen melding gemaakt van enige concrete poging om hun zoon te benaderen op die dag, noch van het feit dat de bestelwagen hen zou gevolgd hebben nadat zij van de school wegreden. Verzoekers hebben verder geen enkele informatie over de personen in de bestelwagen zodat evenmin zeker is dat het om colectivos ging. Voor zover verzoekers beweren dat de personen in de bestelwagen hun zoon zou hebben gevisieerd, kan slechts worden vastgesteld dat hun summiere en algemene verklaringen over de intenties van deze personen ten aanzien van hun zoon, niet volstaan om aannemelijk te maken dat hun zoon gevisieerd werd aangezien hierboven reeds werd vastgesteld dat hun verklaringen over de afpersing die tussen mei 2021 en december 2021 niet geloofwaardig zijn en zij dus evenmin aannemelijk maken dat het beweerde incident op 15 december 2021 daarmee verband zou houden.

Verder verklaarden verzoekers, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissingen, dat zij in de periode na de sluiting van de shop in december 2021 en de poging tot ontvoering van hun zoon, voortdurend werden geschaduwd en in de gaten gehouden en telefonisch gecontacteerd. Het is volstrekt onduidelijk waarom er verder na de sluiting van de shop tot het vertrek van verzoeker in juli 2022 en dat van verzoekster en haar zoon in december 2022 niets meer gebeurde en er geen nieuwe poging volgde om hun zoon te ontvoeren. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat er wel degelijk diverse mogelijkheden zich aandienen om een nieuwe poging te ondernemen. De vaststelling dat verzoekers geen melding maken van enig probleem dat zich nog zou hebben voorgedaan na de sluiting van de shop, noch wat henzelf betreft, noch wat hun zoon betreft, geeft minstens aan dat de colectivos niet langer geïnteresseerd waren in verzoekers en hun zoon. Dat zij niets konden ondernemen omdat zij al die tijd zouden binnengebleven zijn, zoals verzoeker verklaarde (NPO verzoeker, p. 14) of omdat ze het goede moment afwachten zoals verzoekster verklaarde (NPO verzoekster, p. 18), is geen plausibele verklaring voor de lange periode waarin er niets gebeurde. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de mogelijkheden om hun zoon te ontvoeren en zo druk te zetten op verzoekers' legio waren aangezien de colectivos perfect op de hoogte waren van de woonplaats van verzoekers en verzoekster stelde dat de politie linkers had met de colectivos en dat het opgesomde geld moest gedeeld worden met politieagenten (NPO verzoekster, p. 13). De vaststelling dat desondanks de colectivos geen enkele nieuwe poging ondernamen om hun zoon te ontvoeren of hen op andere manieren onder druk te zetten ondermijnt verder hun verklaringen over de beweerde afpersing en de poging tot ontvoering van hun zoon.

Tenslotte wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt gemotiveerd wat betreft de klachten die verzoekers zouden hebben ingediend bij de politie: *“Ten slotte dient opgemerkt dat u en uw partner zeer tegenstrijdige en inconsistente verklaringen hebben afgelegd omtrent de klachten die jullie hebben ingediend. Zo zei uw partner tijdens zijn interview bij de DVZ dat hij tweemaal klacht was gaan*

indienen bij het politiebureau (zie vragenlijst CGVS J. J. d.d. 25.10.2022, vraag 5). De eerste keer was in september 2021, zo'n vier maanden nadat jullie de shop openden. De tweede keer was volgens uw partner een maand voor zijn vertrek, wat uitkomt op juni 2022. U daarentegen verklaarde bij de DVZ de afpersingen nooit te zijn gaan aangeven en nooit klacht te hebben ingediend omdat het geen zin had. Wel zei u met een politieagent te hebben gesproken die u zei dat u machteloos stond. U hebt het dan zo gelaten (zie vragenlijst CGVS R. D. C. d.d. 11.05.2023, vraag 5). Tijdens uw interview op het CGVS zei u dan weer wel klacht te zijn gaan indienen. U zei hierover dat u op een maandag in december 2021 naar het politiekantoor in uw gemeente bent gegaan en u daar aan een commandant hebt verteld dat u bedreigd werd. De commandant bood aan om beveiliging te voorzien en iemand naar de shop te sturen om te zien wie jullie afperser was. Een week later bent u opnieuw naar het politiekantoor gegaan nadat u merkte dat ze geen actie ondernamen. Ze zeiden toen dat het land veranderd was en u er maar gewoon aan moest raken (NPO, p.16 en NPO, p.17). Deze verklaringen stroken niet met de verklaringen die u aflegde op de DVZ. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u op de DVZ duidelijk te hebben gezegd dat u wel verklaringen had afgelegd, maar dat deze niet werden opgeschreven (NPO, p.22), hetgeen onvoldoende verschoning is om de vastgestelde tegenstrijdigheden uit te klaren. Daarenboven dient opgemerkt dat uw verklaringen niet overeenkomen met die van uw partner. Zo vertelde hij dat jullie na de eerste afpersing en in december 2021 klacht zijn gaan indienen. Verder zou hij ook nog eens alleen klacht hebben ingediend tussen juli en oktober (NPO2, p.17). Er dient opgemerkt dat dit niet overeenkomt met uw verklaring dat u tweemaal in december 2021 klacht bent gaan indienen (NPO, p.16 en NPO, p.17). Ook is dit tegenstrijdig met zijn eerdere verklaringen bij de DVZ, namelijk dat hij in september 2021 en juni 2022 klacht is gaan indienen. Wanneer u gevraagd werd of u die beide keren alleen klacht bent gaan indienen, antwoordde u instemmend (NPO, p.21). Gevraagd of u buiten die twee keer in december nog klacht bent gaan indienen, zei u van niet (ibid.). Wanneer u dan gevraagd werd of uw partner ooit alleen klacht is gaan indienen, antwoordde u stellig van niet en legde u uit dat u hem dit niet liet doen (ibid.). Geconfronteerd met de zeer tegenstrijdige verklaringen van uw partner, zei u dat jullie eigenlijk wel samen zijn gegaan, maar dat u hem niet mee naar binnen liet gaan (ibid.). Deze uitleg kan opnieuw niet worden geaccepteerd. Uw partner verklaarde namelijk dat **jullie** tweemaal klacht zijn gaan indienen en hij ook nog eens alleen klacht is gaan indienen (NPO2, p.17). Er dient geconcludeerd dat jullie verklaringen omtrent het indienen van klachten zeer tegenstrijdig en inconsistent waren. Dit zet de geloofwaardigheid van het door jullie beschreven relaas sterk op de helling." Verzoekers voeren geen ernstig verweer voeren tegen deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Zij beperken zich tot het herhalen van verzoeksters verklaring dat zij tweemaal het politiebureau bezocht om de bedreigingen te melden maar dat de klachten niet officieel werden geregistreerd en te stellen dat zij gezien haar kennis van de corruptie in Venezuela er geen vertrouwen in had dat er iets zou worden gedaan. Met dergelijk volharden in de verklaringen die zij bij het CGVS aflegde doen zij geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen dat verzoekster bij de DVZ verklaarde nooit klacht te hebben ingediend en de afpersingen nooit te hebben aangegeven en dat verzoeksters verklaringen over de klachten bij de politie niet overeenstemmen met deze van verzoeker, nu verzoeker verklaarde alleen klacht te hebben ingediend in juli en oktober 2021 en verzoekster eerst stellig verklaarde dat haar partner nooit alleen klacht indiende en na confrontatie met de verklaringen van verzoeker dat zij samen zijn gegaan maar dat zij verzoeker niet mee naar binnen liet gaan. De tegenstrijdige verklaringen van verzoekers over de klachten die zouden zijn ingediend over de afpersingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. Waar verzoekers nog betogen dat verzoeksters grootmoeder hun zoon probeert te beïnvloeden om hem te overhalen aan te sluiten bij haar politieke partij en dat zij omwille van financiële problemen opnieuw zouden moeten bij haar inwonen wat tot nauwere contacten zou kunnen leiden tussen beide, kan slechts worden vastgesteld dat dit niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers en hun zoon aannemelijk te maken. Verzoekers en hun zoon woonden voor hun vertrek uit Venezuela reeds bij verzoeksters grootmoeder. Uit niets kan blijken dat verzoekers' zoon ertoe gedwongen werd om lid te worden van de PSUV door verzoeksters grootmoeder. Verzoekster verwees tijdens het persoonlijk onderhoud naar het feit dat zij haar zoon wapens toont als zij met hem belt en dat gesprekken met haar enkel over Chavez gaan (NPO verzoekster, p. 19) maar zij verbond hieraan geen concrete vrees voor vervolging voor haar zoon. Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat verzoeksters grootmoeder hun zoon ertoe zou dwingen om lid te worden van de PSUV, noch maken zij duidelijk hoe de contacten tussen verzoeksters grootmoeder en hun minderjarige zoon in geval van terugkeer naar Venezuela als vervolging of ernstige schade zouden moeten gekwalificeerd worden. In zoverre zij in het verzoekschrift stellen te vrezen dat hun zoon op termijn tot de colectivos zou kunnen toetreden door de invloed van verzoeksters grootmoeder, kan slechts worden vastgesteld dat het louter om een hypothetische vrees gaat die op geen enkele wijze geconcretiseerd wordt en bijgevolg evenmin volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade aannemelijk te maken.

Waar verzoekers nog verwijzen naar de foto van hun zoon met verzoeksters grootmoeder en een screenshot van een video call tussen beide, kan slechts worden vastgesteld dat voor zover hieruit kan blijken dat er foto's bestaan van beide en dat de grootmoeder van verzoekster met haar minderjarige zoon belde via een video call, niet kan worden ingezien hoe hieruit een gegronde vrees voor vervolging kan voortvloeien. Verzoekers maken dit ook niet duidelijk.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat het voordeel van de twijfel aan verzoekers niet kan gegund worden.

In acht genomen het geheel van verzoekers' verklaringen en de door hen neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over hun land van nationaliteit, Venezuela, dient te worden besloten dat zij de door hen voorgehouden problemen met colectivos in het kader van de tattoo-en manicureshop die zij uitbaatten tussen mei en december 2021 niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Verzoekers' theoretische beschouwingen inzake de bewijslast en de beoordeling van de geloofwaardigheid doen geen afbreuk aan het voorgaande waarbij is besloten, rekening houdend met zowel verzoekers' verklaringen en de door hen neergelegde documenten als relevante objectieve landeninformatie over Venezuela, geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde problemen met colectivos voor hun laatste vertrek uit Venezuela.

Verder wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde vrees omwille van de erfenis van haar grootvader en de problemen die haar oom kende waardoor hij in 2014 Venezuela verliet op goede gronden als volgt gemotiveerd: *"Ten slotte hebt u niet aannemelijk gemaakt een vrees bij terugkeer te koesteren omwille van de erfenis van uw grootvader. U verklaarde hierover dat uw grootvader een grote erfenis heeft nagelaten en dat uw ooms hierdoor een conflict hebben (NPO, p.10). Die erfenis zou meer afpersers, diefstallen en psychologisch misbruik hebben aangetrokken. U voegde hier nog aan toe dat al die problemen u en uw familie rechtsreeks hebben getroffen (ibid.). Gevraagd hoeveel geld u hebt geërd, zei u niets te hebben gekregen (NPO, p.11). Wanneer u dan gevraagd werd dit toe te lichten, zei u dat niemand zijn deel van de erfenis heeft gekregen omdat er een dispuut rond bestaat (ibid.). Gevraagd wat u dan normaal gezien zou moeten krijgen, zei u dat uw vader en oom een zaak op A. in Cabudare zouden erven om hun autogarage daar te openen (ibid.). Een vrees bij terugkeer louter omdat uw vader en oom een handelszaak zouden erven maakt u niet aannemelijk. Ook maakt u niet aannemelijk rechtsreeks te zijn getroffen door die erfeniskwestie. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u verklaarde dat uw oom J. C. P. R. Venezuela in 2014 heeft verlaten ten gevolge van afpersingen en bedreigingen nadat hij burgemeester werd (NPO, p.8). Er kwamen ook bedreigingen tegenover zijn kinderen (ibid.). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u hier ooit persoonlijke problemen door hebt gekend. Een vrees bij terugkeer omwille van de situatie van uw oom maakt u dus niet aannemelijk."* Verzoekers voeren geen enkel concreet verweer tegen deze motieven en deze worden, aangezien zij steun vinden in het administratief dossier en correct zijn, dan ook onverkort overgenomen door de Raad.

Verder wordt in bestreden beslissingen terecht gewezen op het gegeven dat met betrekking tot de overige door verzoekers neergelegde documenten, met name de screenshot van het Facebookprofiel van verzoeksters oom en een zoekactie op internet, de documenten met betrekking tot de verkoop van hun bestelwagens, de documenten inzake hun vliegtuigreis naar België en hun identiteitsdocumenten, verzoekers enerzijds niet aannemelijk maken dat zij op basis van de stukken die betrekking hebben op verzoeksters oom een vrees voor vervolging zouden hebben en anderzijds de overige documenten zaken betreffen die niet betwist worden, met name dat zij hun bestelwagens verkochten en op de in de documenten inzake hun vluchten vermelde data reisden en hun identiteit en nationaliteit. Deze documenten zijn bijgevolg niet van aard om een ander licht te werpen op de bovenstaande analyse.

In zoverre verzoekers nog verwijzen naar rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch, UNHCR, de Europese Commissie en BBC News en The New York Times waarin het bestaan van mensenrechtenschendingen, criminele activiteiten en politiek geweld en onderdrukking in Venezuela bevestigd wordt, kan slechts worden vastgesteld dat deze informatie in de lijn ligt van de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en dat de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie zonder deze specifiek op hun individuele omstandigheden te betrekken, niet kan volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Uit deze rapporten kan weliswaar blijken dat er sprake is van crimineel geweld, politieke onderdrukking en het gewelddadig onderdrukken van politieke protesten, willekeurige arrestaties en buitengerechterlijke executies, maar niet dat elke Venezolaan die terugkeert vervolging of ernstige schade riskeert. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

Waar verzoekers' advocaat ter terechtzitting de Raad ervan in kennis stelt dat verzoekster ondertussen in Spanje een verblijfstitel heeft verkregen op grond van gezinshereniging met haar vader die de Spaanse nationaliteit bezit maar betoogt dat zij en haar partner, die nog geen verblijfsrecht in Spanje heeft verkregen, niettemin hun belang behouden bij de huidige procedure, dient te worden vastgesteld dat de reden waarom verzoekster een verblijfsrecht in Spanje heeft verkregen blijkbaar geen verband houdt met de door haar en verzoeker ingeroepen maar ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten in Venezuela. Deze informatie is bijgevolg niet van aard om een ander licht te werpen op de bovenstaande analyse.

6.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat voor verzoekers en hun minderjarige zoon geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekers de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten voor hun vertrek uit Venezuela niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

In zoverre verzoekers zich beroepen op de algemene precaire economische en humanitaire situatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (Cedoca, COI Focus, *Venezuela, Situatieschets*, 26 september 2024, p. 46-55; EUAA, *Venezuela – Country Focus*, November 2023, p. 16-18; 33-36) dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela zorgwekkend is. Hoewel in recente jaren een groei van het BBP werd genoteerd door het IMF en de armoede en extreme armoede cijfers daalden, is de ongelijkheid onder meer door dollarisatie van de economie toegenomen en zijn de meeste Venezolanen afhankelijk van voedselhulp door de Staat. Uit deze informatie blijkt evenwel niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, of dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie, de COVID-19 pandemie en een inkrimping van de economie. Door louter te verwijzen naar de economische crisis en wijdverspreide armoede, sociale ongelijkheid en tekort aan essentiële basisvoorzieningen, tonen zij geenszins aan de bovenstaande analyse niet correct zou zijn.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, maar hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel handelen door een actor van vervolging in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

In casu blijkt niet dat verzoekers en hun minderjarige zoon in deze context persoonlijk worden geïdendeerd of dat zij behoren tot een groep van geïdendeerde personen. Uit de bespreking van de door verzoekers voorgehouden problemen met colectivos voor hun vertrek uit Venezuela in punt 6 hierboven is reeds gebleken dat hun verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij en hun zoon bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Verzoekers voeren geen enkel concreet verweer tegen de desbetreffende motieven in de bestreden beslissingen en brengen geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat bovenstaande analyse niet correct zou zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij en hun minderjarige zoon een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

Waar verzoekers zich nog baseren op de medische problemen van verzoeker en hun minderjarige zoon, dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hen, voor zover het om ernstige medische problemen zou gaan, opzettelijk medische zorg zal worden geweigerd. Zoals reeds aangehaald volstaat volgens het Hof van Justitie de omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, maar hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, niet om hem of haar subsidiaire bescherming te verlenen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hen in geval van terugkeer naar Venezuela op intentionele wijze medische hulp dreigen te worden ontcijnd om redenen die verband houden met de gronden voor internationale bescherming. Indien verzoekers menen aanspraak te kunnen maken op een verblijfsvergunning op grond van hun medische problemen, dienen zij beroep te doen op de daartoe voorzien procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

7.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit het geheel van de relevante beschikbare landeninformatie, met name Cedoca, COI Focus, *Venezuela, Situatieschets*, 26 september 2024, en EUAA, *Venezuela – Country Focus*, November 2023, p. 16-18; 33-36, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcon, en het hoofdstedelijk district Caracas, de

grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld.

Voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (zie COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 26 september 2024, p. 20-46; EUAA "*Venezuela Country Focus*", december 2023, p. 39-59). Deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Verzoekers zijn afkomstig van de deelstaat Lara en Caracas. Uit de landeninformatie kan niet worden afgeleid dat er in het Hoofdstedelijk District Caracas of de deelstaat Lara momenteel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers voeren geen concreet verweer aangaande de analyse en het onderzoek van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen en haar aanvullende nota van de toepassing van artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet en toont bijgevolg ook niet aan dat bovenstaande analyse niet langer accuraat zou zijn of dat uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken met betrekking tot de veiligheidssituatie in het Hoofdstedelijk District Caracas en het departement Lara.

Uit dit alles volgt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij en hun minderjarige zoon bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS elk afzonderlijk werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan dus niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert

de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET